СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 | РАЗ НА ТИЖДЕНЬ | ONCE A WEEK | PRICE $1.00

РІК CXIV | П'ЯТНИЦЯ, 28 ВЕРЕСНЯ 2007 РОКУ | ЧИСЛО 39 | VOL. CXIV | FRIDAY, SEPTEMBER 28, 2007 | No. 39

НА ТЕМИ ДНЯ

30 вересня – позачергові вибори до Верховної Ради України

Петро Часто

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Післязавтра! Аж в горлі пересихає від тривоги: що то буде? Чиє виявиться зверху? Кожна з запевно прохідної четвірки – Партія Реґіонів, „Наша Україна“ – „Народна самооборона“, Бльок Юлії Тимошенко і комуністи – в один голос переконують у своїй перемозі. І це може статися: переможцями знову будуть всі – разом переможуть здоровий глузд і совість, переможуть надії, котрі народ змушений покладати на них – бо на кого ж іще? – переможуть для себе, а не для України, а після виборів знову тягнутимуть в різні боки, й країна ще глибше загрузне в трясовині проблем – енерґетичних, екологічних, демографічних. І така „перемога“ не потребуватиме жодних інших коментарів до кричущого документу нашого часу – „Доповіді про розвиток людини“, в якій експерти ООН віднесли Україну, за її придатністю для життя, до 18 реґресивних країн світу – поряд з Ботсваною, Зімбабве, Танзанією та іншим таким нещастям. Це в той час, як Литва, Латвія, Естонія, Чехія, Угорщина, Словенія, Польща, тобто нові члени ЕС, вже входять до провідної першої п'ятдесятки країн.

Тяжчого осуду на адресу української політичної еліти бути вже не може. Вибори змінять її, цю так звану еліту? Змусять виконувати наобіцяне? „Ми відродимо село!“, „Ми піднімемо рівень освіти і науки!“, „Ми створимо такі умови, що українці зі світів повернуться в Україну!“. Ні, не відродили, не підняли, не створили. Тут хочеш чи не хочеш – засумніваєшся, чи знову не повториться шарпання невстояної ще, крихкої в кожному розумінні слова Української держави в два протилежні боки – на московський Схід і на європейський Захід. Тому усі намагаються вгадати найімовірніші варіянти коаліції: хто з ким створить парляментську більшість? Це дуже істотно, бо йдеться про підставову річ: куди обернеться лицем Україна – до Росії чи до Европи? І не тільки це. Є одна фундаментальна різниця: якщо наверх знову випливе Партія Реґіонів, то це означатиме спротив усьому українському, якщо ж утвориться національно-демократична коаліція, то не лише українці, але й росіяни в Україні не матимуть жодних нерозв'язних проблем. Щоправда, тепер і таку логіку можна почути: яка різниця, куди йти – на Схід чи на Захід, адже ми живемо в часи гльобалізації, самостійно вже ніхто не може вижити. Ні, це тільки напівправда. Час зобов'язує не більше, ніж вічність. Можна і належить іти водночас до світу і до себе. Як от Японія, та й багато інших націй.

(Продовження на стор. 3)

Зустріч міністра Арсенія Яценюка з українською громадою Ню-Йорку

Міністер Арсеній Яценюк (другий зліва) у супроводі Олега Шамшура (праворуч) і Миколи Кириченка прибуває до Українського Інституту Америки. Фото: Л. Хм.

Нагороду вручено Архиєпископові Української Православної Церкви в США Антонієві.

А. Яценюк вручає орден Єпископові-емеритові Української католицької єпархії у Стемфорді Василеві Лостенові.

Левко Хмельковський

НЮ-ЙОРК. – 24 вересня в Українському Інституті Америки (УІА) відбулась зустріч міністра закордонних справ України Арсенія Яценюка з представниками української громади. У ній також взяли участь Посол України в США Олег Шамшур, Посол України в ООН Юрій Сергеєв, Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко, інші представники української держави.

Консул Андрій Олефіров відкрив зібрання, директор УІА Ярослав Криштальський представив А. Яценюка і розповів про нього.

У своїй промові міністер зупинився на зовнішній і внутрішній політиці України, наступних завданнях держави. Він зауважив, що цього року були відвернені спроби певних політичних сил узурпувати владу з метою перетворення України на „прем'єрську республіку“. Наступні вибори до Верховної Ради мають показати вільний вибір народу і цей вибір повинні поважати усі партії і бльоки. Важливим є те, що усі зрозуміли: влада тепер не передається у спадок в межах однієї партії, яка не може бути вічно при владі, а нинішня опозиція, як правило, стає стає владою, і навпаки. Також населення України усе менше залежить від влади. Усунуто патерналізм, і хоча тривають політичні баталії, економіка успішно розвивається, підприємці роблять своєю справу, не чекаючи впливу влади. Навіть проведення позачергових виборів – вперше в історії України – свідчить про розвиток демократичних засад в суспільстві.

А. Яценюк розповів про наближення України до Европейського союзу і досягнення в цій площині, подякував діяспорі у допомозі в скасуванні поправки Джексона-Веніка, закликав всіляко сприяти розвиткові молодіжного обміну з закордоном. Він висловив ряд думок щодо взаємин з Росією, зокрема в справі енерґоресурсів і перебування російської Чорноморської фльоти в Україні. Усталено, що фльота повинна залишити Україну до 2017 року, а за цей час треба вирішити чимало проблем, пов'язаних її перебуванням. Важливим напрямом стає пошук нових ринків, зокрема в Азії та Африці.

Міністер повідомив про зміни в консульському обліку українців за кордоном, які будуть впроваджені найближчим часом. Реєстрація буде спрощена на основі подання заяв через інтернет.

А. Яценюк відповів на запитання присутніх, після чого почалася церемоніня вручення державних нагород та відзнак з нагоди 16-ліття Незалежности України. А.

(Закінчення на стор. 16)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Посол США в Україні надав ґранти

КИЇВ. — Посол США в Україні Віліям Б. Тейлор 25 вересня взяв участь у церемонії надання двох ґрантів з охорони культурної спадщини України. Церемонія відбулася в конференц-залі Державної академії керівних кадрів культури і мистецтв. Перший ґрант фінансуватиметься з Фонду Посла США, спрямованого на збереження культурної спадщини (Ambassador's Fund for Cultural Preservation). Ґрант надається Львівському історичному музеєві для збереження та реставрації рукопису „Кристинопільський апостол", створеного в XII ст. Рукопис, створений на 291 сторінках пергаменту, написаний від руки писарем стародавньо-слов'янською мовою і присвячений діяльності та передбаченням апостолів. Помітки, зроблені на рукописі в XII-XIV ст. несуть першоджерельну інформацію про історію того часу. Рукопис був написаний в одному з монастирів України та вважається історичною цінністю. Другий ґрант фінансується Відділом преси, освіти та культури Посольства США в Україні і надається Кримському етнографічному музеєві на створення укріпленої виставкової залі та показу існуючої колекції національних костюмів та прикрас. *(Посольство США в Україні)*

Виставка документів про Голодомор

ЛУЦЬК. — Виставка розсекречених документів про Голодомор відкрилася 22 вересня в Луцьку. На виставці з назвою „Розсекречена пам'ять" представлено архівні документи радянських органів державної безпеки, які висвітлюють події Голодомору 1932-33 років. Експозиція створена за ініціативою Служби безпеки України та за підтримки Президента Віктора Ющенка в рамках заходів на вшанування пам'яті жертв Голодомору та політичних репресій. Метою виставки є ознайомити широку громадськість з документальними матеріялами, що понад 70 років зберігалися в архівах органів держбезпеки під грифом „таємно" і були недоступними для громадян. Це накази і документи таємного діловодства, статистичні звіти про репресії, архівні кримінальні справи жертв репресій, свідчення очевидців. Виставка діяла до 26 вересня. *(Радіо „Свобода")*

НУ-НС зібрав 5 млн. підписів за скасування недоторканости

КИЇВ. — Голова політради блоку НУ-НС В'ячеслав Кириленко заявив, що бльок зібрав 5 млн. підписів за скасування депутатської недоторканости. В. Кириленко запевнив, що парлямент нового скликання скасує всі депутатські пільги, серед яких, зокрема, безкоштовний проїзд, безкоштовне житло з правом приватизації, грошова компенсація для створення побутових умов для депутатів і членів їхніх родин. Він пообіцяв зменшити платню депутатів у чотири рази – до 6 тис. грн. на місяць. У той же час провідник бльоку НУ-НС Юрій Луценко зазначив, що представлений днями урядом Віктора Януковича проєкт бюджету на 2008 рік передбачає видатки на утримання народних депутатів. Це вчергове свідчить про популістські заяви Партії Реґіонів, в тому числі стосовно скасування депутатської недоторканости та пільг. Микола Томенко, один з провідників Бльоку Юлії Тимошенко, заявив, що проєкт бюджету передбачає збільшення витрат на пільги майже до мільярда гривень. Провідники бльоку НУ-НС заявили, що одним з головних завдань нової ВР буде формування нової соціяльної політики. Вони обіцяють збільшити мінімальну платню до 600 грн., середню – до 2,100 грн. Нашоукраїнці також обіцяють підвищити пенсію на 35 відс. *(ББС)*

Холодна війна з пам'ятниками загострилася

ОДЕСА. — В Україні напередодні виборів загострилося протистояння довкола історичної спадщини та її увічнення в монументах. Президент України Віктор Ющенко просить не відкривати в Одесі пам'ятники російським царям. 19 вересня В. Ющенко підкреслив, що приїде в Одесу на відкриття відреставрованого Оперного театру: „У мене тільки прохання – не відкривати пам'ятника Петрові I чи там кому слідуючому. Давайте шанувати свою історію, давайте пам'ятати, що ми українці". Рішення про встановлення в Одесі монумента російській цариці Катерині II ухвалили депутати міськради, мотивуючи його тим, що з 1900 по 1920 рік в Одесі існував пам'ятник Катерині II, поки його не знесли більшовики. Тепер його вирішено іменувати пам'ятником „Засновникам Одеси". Катерининська площа Одеси, що реконструюється, і пам'ятник Катерині II будуть відкриті в урочистій обстановці наприкінці жовтня. Проти встановлення пам'ятника протестують представники більш як півмільйонного українського товариства Одеси, насамперед УНП, ПРП „Собор" „Просвіта", асоціяція козацьких товариств „Січ ". *(ББС)*

Аґентство США надало ґрант Білій Церкві

КИЇВ. — У понеділок, 24 вересня, посол США Віліям Тейлор та міський голова Білої Церкви Василь Савчук підписали ґрантову угоду на суму 238,843 дол., (що надало Аґентство США з торгівлі та розвитку (АТР США) для фінансування техніко-економічного обґрунтування (ТЕО) щодо проєкту створення міжнародного центру вантажних авіоперевезень в Білій Церкві. Американська компанія „Solid Team LLC" (Клермонт, Каліфорнія) визначена підрядником по виконанню ТЕО. Незалежно від коштів АТР США, компанія „Солід Тім" також проводитиме залучення фінансових ресурсів, необхідних для здійснення проєкту. Проєктом передбачається продовження існуючої злітної смуги, модернізація навіґаційних систем, будівництво вантажного авіотерміналу, пожежної станції, обладнання відповідних систем безпеки летовища та створення промислового парку. По завершенню робіт потужності комплексу становитимуть понад 90 тис. метричних тон авіовантажів на рік. Аґентство США з торгівлі та розвитку фінансує різні форми технічної допомоги, техніко-економічні обґрунтування, підвищення кваліфікації, орієнтаційні візити та проведення ділових семінарів, що підтримують розвиток сучасної інфраструктури, рівноправного та відкритого середовища для торгівлі. Стратегія використання АТР США коштів на закордонну допомогу для підтримки виваженої інвестиційної політики і системи прийняття рішень у країнах створює сприятливе середовище для торгівлі, інвестицій та сталого економічного розвитку. У виконанні своєї місії АТР США надає перевагу галузям економіки, які можуть отримати переваги від експорту американських товарів і послуг. *(Посольство США в Україні)*

Ухвалили програму підтримки російської мови

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. — Представники українських патріотичних організацій провели 19 вересня акцію протесту проти цього рішення міської ради і обіцяють оскаржити його в суді. Програма підтримки російської мови у Дніпропетровську передбачає ширше використання російської мови в усіх сферах суспільного життя міста, надання 2.5 млн. грн., бюджетних коштів на рік на закупівлю книжок з Росії для шкіл і бібліотек, створення центру російської культури тощо. Її автори посилаються на минулорічну ухвалу міськради, якою російській мові надали статус реґіональної – попри те, що цю ухвалу по тому скасував суд. За словами одного з організаторів акції протесту проти ухвалення цієї програми Анатолія Сокоринського, прихильники української мови обурені тим, що міськрада стала на підтримку мови сусідньої держави, і вважають це відвертим блюзнірством. „Це вже межа блюзнірства. Над цією програмою працювали в той час, коли українська мова в занепаді, коли сьогодні у Дніпропетровську не виходить жодної української газети по суті. Сьогодні на цьому вирішили спекульнути і зробити перед виборами собі піар", – заявив А. Сокоринський. Учасники акції протесту мають намір оскаржувати рішення міськради в судовому порядку аж до Верховного суду України. За даними перепису населення 2001 року, понад 70 відс. мешканців Дніпропетровська вважають себе українцями. *(Радіо „Свобода")*

В Угорщину для прикордонних мешканців можна без візи

УЖГОРОД. — Міністри закордонних справ України Арсеній Яценюк та Угорщини – Ґьонц в Ужгороді 18 вересня підписали угоду, яка дозволяє громадянам обох держав, які мешкають у 50-кілометровій прикордонній смузі, перетинати кордон без візи. Ця так звана „угода про Малий прикордонний рух" набуде чинности з моменту вступу Угорщини до Шенгенської зони, тобто з 1 січня наступного року. Громадяни України, які не менш ніж три роки мешкають у прикордонній смузі, зможуть за 20 евро отримати спеціяльну вклейку у загальногромадянський пашпорт, яка діятиме п'ять років і дозволятиме своєму власникові без візи перетинати кордон та до трьох місяців перебувати у одному з 384 населених пунктів, які названо у переліку, що є додатком до угоди. Міністер закордонних справ Угорської республіки К. Ґьонц наголосила: „Ця угода, яка є великим кроком уперед у партнерських стосунках Угорщини та України, потребує ратифікації угорським парляментом, однак, я не маю сумнівів, що парлямент її ратифікує вже незабаром". Як саме здійснюватиметься контроля за перебуванням громадян двох країн, які перетинатимуть кордон за цією угодою, виключно у межах 50-кілометрової смуги, наразі неясно, і механізму запобігання зловживанням немає. Однак, міністер А. Яценюк підкреслив, що сподівається на законослухняність українських громадян. *(ББС)*

Відкрито перший в Україні спільний Меморіал

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. — Перший в Україні спільний Меморіял воїнам УПА і радянським воякам з'явився на Івано-Франківщині в прикарпатському селі Крихівці. Увічнити пам'ять 70 полеглих односельців, які боролися за свободу України під різними прапорами, жителі Крихівців мріяли з часів незалежности. „Цим пам'ятником ми не можемо разом з тим об'єднати всю Україну і що всі учасники тих подій скажуть: „Так, це правильно". Це було б напевно абсурдом так думати. Але, все-таки, прикладом для об'єднання нашої держави, яке так потрібно у наш час, це може служити", – сказав голова села Крихівців Василь Влашин. Про можливість примирення на всеукраїнському рівні ні ветерани Другої світової, ні воїни УПА не говорять. Останні чекають, що їх визнають захисниками Батьківщини. *(„Німецька хвиля")*

В. Ющенко вимагає держпрограми з зерна

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко доручив Кабінетові міністрів розробити державну зернову програму на наступні сім років, внести на розгляд Верховної Ради шостого скликання зміни до закону про державну підтримку сільського господарства, ринку зерна в Україні та ціноутворення. В. Ющенко 18 вересня підписав відповідний указ після наради з питань розвитку ринку зерн. Тим часом Австралія через посуху зменшила офіційні прогнози щодо виробництва пшениці на 30 відс. Ціни на зерно на вропейському ринку у відповідь на ці прогнози зросли на 2 відс. Неврожай на зернові у північній півкулі, а також збільшення попиту в країнах, що розвиваються, та дедалі більша популярність біопального підштовхнули світові ціни на зерно до рекордних позначок. За останні п'ять років ціни виросли на понад 350 відс. *(ББС)*

Юлія Тимошенко готова до „прориву“.
Фото: Зенон Завада /„Український тижневик“

Комуніст Петро Симоненко в братньому оточенні „реґіоналів“ – Сергія Ківалова (зліва) і Леоніда Кравчука.

30 вересня...

(Продовження зі стор. 1)

Віктор Янукович під час зустрічей з виборцями безсовісно дурив їх непідкріпленою ніякими опитуваннями цифрою: що ПР дістане 40 відсотків голосів. Це, швидше, свідчить про його невпевненість у власних силах. Бо тяжко, повільно, але й Донбас приходить до голови по розум, нові покоління врешті-решт схочуть жити в правді. Що це саме так – пише у статті-сповіді під характерною назвою „Чому я на дух не зношу Януковича“ молодий луганський публіцист Олександер Ковалевський (веб-сайт „Народна правда“, 10 вересня).

Реґіонали дуже небезпечні, бо, замість намагатися зрозуміти Україну, вони хочуть її загнуздати. На резолюцію Сенату США, в якій американці ще раз схвалюють демократичну цінність Майдану-2004, прем'єр відповів безкультурним обуренням: як вони сміють нагадувати те, що йому вкрай осоружне? Мовби у відповідь на згадану резолюцію, Майдан Незалежности всіявся біло-синіми наметами: братва не має найменшого наміру поступатися владою.

Тяжко збагнути логіку, згідно з якою неминуче мають знов опинитися в парляменті комуністи. Тільки тому, що дотеперішні прихильники Олександра Мороза не простять йому відступництва і коаліції з олігархами й тому підтримають лівішого Петра Симоменка, котрий іде на вибори окремою силою? Чи, може, електоральна спільнота сама по собі полівіла – в результаті розграбування країни жменькою олігархів? Ще характерний факт: Ринат Ахметов увійшов, зі своїми 18 млрд. дол., у список найбагатших людей світу. Як це могло статися? Що діється з Україною? Й чи можна буде дивуватся, як знову з'явиться до болю знайомий заклик „експропріювати експропрійоване“? „Свобода“ дістає листи про нахабне привласнення земель в Карпатах, котрі мали б назавжди залишитися загальнонародним багатством. Вже сьогодні там ситуація нагадує сцени з відомої п'єси Карпенка-Карого: ідеш з долини до верхів'я – чия земля? Пузирева. З верхів в долину – чия земля? Пузирева. А що вже в пузиревих руках опиниться, коли ВР таки приватизує всю українську землю?

Є дивна і неприємна прогноза, що у ВР повернеться Володимир Литвин. І що це принципово змінить розклад сил і саму парляментську гру. Бо, мовляв, В. Литвин — ні „помаранчевий“, ні „біло-синій“, а сам по собі, як Кіплінгова кішечка, яка гуляє, як сама знає. Чого доброго, ще й „золота акція“ впаде йому у м'які лапки. Ні, це покищо не для української політики. Золота акція – то чинник здорового суперництва, чинник найкращого у боротьбі доброго і ще кращого. В Україні ж усе сплітається в єдиному клубкові, майже всуціль брудному, це і є феноменом українського парляментаризму: розумніший, чесніший, чистіший змушений грати на одній дошці з брудним і безчесним, і непомітно сам стає таким же. Дехто припускає – і вже є цьому певні докази – що В. Литвин потрібен не Україні, а саме В. Януковичеві – щоб заступити місце О. Мороза у „широкій“ коаліції. То ця акція золотою вже не буде.

Питання питань: як порозумішав народ, як зросло його вміння розрізняти внутрішню сутність партій і їхніх програм? Ту силу треба підтримати, котра, замість опускатися до гризні з іншими, запропонує конструктив. Не може такого бути, аби Україна не мала світлих розумів і чесних сердець. Збоку від партійної гризні, паралельно відбувається щось нормальне, належне, пропонуються й обговорюються здорові, соціяльно важливі ідеї, зокрема й проєкт нової Конституції, здатної радикальним чином змінити якість влади. Про один такий переспективний проєкт розповідає академік Ігор Юхновський („Дзеркало тижня“, 15-21 вересня). Якби хоч щось з цього проєкту втілилося в життя, Україна невдовзі зрушила-

(Закінчення на стор. 19)

Жалібна хода „Дорогою смерти"

КИЇВ. – 23 вересня в столиці України відбулась жалібна хода „Дорогою смерти" в пам'ять загиблих в Бабиному Яру під час Другої світової війни, коли німецькі нацисти почали масові розстріли євреїв. На фото: учасники жалібної ходи біля пам'ятника „Менора".
Фото: УНІАН

ЦИТАТА ТИЖНЯ

Подаємо окремі вислови з передвиборних промов кандидатів у народні депутати, якими вони характеризували своїх конкурентів.

Юлія Тимошенко: „Мені дуже важко уявити сьогодні, що так багато людей в країні віддадуть свої голоси Януковичу. Треба бути зовсім мазохістом, аби ще раз наступити на ті ж граблі, та знову чекати „покращення життя вже сьогодні“. Подивіться на ролики „Партії Реґіонів“. Хто їх робив? "Знизилися ціни, впала вартість бензину, м'ясо майже безкоштовно“. На кого вони розраховані? На ідіотів?“

Віктор Янукович: „Юлія Тимошенко на посаді прем'єра, виглядає як корова на льоду. Кататися на ковзанах, ліпити горщики – це вона вміє, але не вміє працювати з економікою країни“.

Прес-служба БЮТ: „Нас зовсім не дивує відверто хамська поведінка провідника „реґіоналів“. Адже іншого від нього ніхто й не чекав. Зрештою, мало не всій країні відомо, що тюремна кличка Януковича – „Хам“. Це все і пояснює“.

Віктор Янукович: „Я промисловик. Я 20 років пропрацював керівником різних підприємств. І ось уже більше ніж 10 років працюю чиновником. Як кажуть, вліз ...“. Поки прем'єр підбирав слово, яким можна було б висловити його почуття, співчутливий народ підказав: „У їхнє корито!“. „Ні, — посміхнувся В. Янукович. – Вліз у дерьмо“. З цього приводу „Україна молода“ зауважила прем'єрові:„Ох і лайно ця ваша влада“.

Інна Богословська, кандидат в народні депутати від Партії Реґіонів: „Ви пам'ятаєте заяву Безмертного, що з шантажисткою і авантюристкою Тимошенко він не матиме справи?“

Ігор Пукшин, заступник голови Секретаріяту Президента: „Аналізуючи ті питання, які виносяться на референдум політичними силами, у мене складається враження, що це політичне шахрайство“.

Віктор Янукович: „Міністер оборони Гриценко – це той міністер, який мріє, що на Україну прийде іноземний чобіт“.

Анатолій Гриценко, міністер оборони: „Всій країні відомо, що Віктор Федорович є доктором науки і „проффесором“ з питань економіки, але я не знаю військового експерта з прізвищем Янукович – він не те що не написав жодної книжки з цих питань, а й не прочитав жодної книжки з питань військового будівництва. Я розумію, що Віктор Федорович зараз у передвиборній відпустці і не має часу читати книжок, але я радив би йому хоча б прочитати ті документи, під якими стоїть його підпис“.

Наталя Вітренко з Проґресивно-соціялістичної партії України: „З „Нашою Україною“ і з БЮТом, в нас ніколи не буде коаліції. Ніколи! Тому що ці політичні сили чисто запроданці, як я їх називаю“. („Українська правда“, ББС, „Україна молода“).

* * *

Дмитро Стаховський (УНІАН): Стільки лайна, що виливається політиками на опонентів та – в першу чергу – на людей – не впевнений, чи колись було. Уся передвиборча кампанія усіх партій і бльоків зводиться до одного – виливання того самого, на голови усіх навколо. Розмах і потенціял для творчости ще залишається. Адже ще є стільки прізвищ на парканах! За дело, товаріщі!

АМЕРИКА І СВІТ

Синод українських католицьких єпископів

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Пенсильванія. — Синод єпископів Української Католицької Церкви збирається на наради в Національній святині Матері Божої Ченстоховської в Дойлставні, Пенсильванія, вони триватимуть від 26 вересня до 6 жовтня. Темами обговорення стануть: євангелізація, формування духовенства, молодіжне служіння. Це вперше Синод однієї зі Східних Християнських Церков буде проходити в Західній півкулі Землі. Під час засідань Синоду відбудуться святкування 100-річчя прибуття першого греко-католицького єпископа Стефана Сотера Ортинського (1907-1916 років) до Америки. Відзначення проходитимуть в неділю, 30 вересня, у катедрі Непорочного Зачаття (833 N. Franklin St., Philadelphia, PA) о 1-ій год. по полудні. (*Митрополича канцелярія)*

Режим Бірми погрожує учасникам демонстрацій

РАНҐУН, Бірма. — З огляду на дедалі більші маштаби антиурядових демонстрацій військовий режим Бірми погрожує вдатися до „відповідних заходів". За словами міністра з питань релігії, бригадного генерала Тура Мінґ Маунґа, уряд втрутиться, якщо демонстранти порушуватимуть закон. Більшість учасників багатотисячних демонстрацій становлять буддійські монахи. Після того, як уряд оприлюднив свої погрози, у центрі столиці Бірми – Рангуні з'явилася військова техніка. Біля історичної буддійської паґоди Шведаґон, де зібралася більшість демонстрантів, військові через меґафони закликали людей розійтися. Оглядачі побоюються повторення подій 1988 року, коли військові силою придушили масові акції протесту. 24 вересня у масових вічах взяли участь щонайменше 100 тис. осіб – це найбільші за останні 20 років антиурядові демонстрації в країні. Міністер з питань релігії під час виступу на державному телебаченні заявив, що монахами маніпулюють місцеві та чужоземні вороги уряду. 25 вересня Президент США Джордж Буш під час виступу у Генеральній асамблеї ООН оголосив про запровадження санкцій проти посадовців Бірми. 26 вересня з Бірми повідомили, що декількох маніфестантів поліція побила гумовими кийками, багатьох заарештували. Проте люди й надалі збираються на вулицях, готуючись до нових виступів. Уряди країн світу закликали бірманські власті до замирення. *(„Німецька хвиля", ББС)*

Іран не хоче війни

НЮ-ЙОРК. — Президент Ірану Махмуд Ахмадінеджад 24 вересня заявив, що його країна не стоїть на шляху війни з США, і рішуче заперечив, що Іран збирається розробити ядерну бомбу. Він сказав, що час зброї минув. Президент Ірану приїхав до Ню-Йорку, на 62-гу сесію Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй, аби переконати світ, а особливо американців, у мирних намірах Ірану. Незважаючи на його заяви, відбулися протести проти його візити біля Колюмбійського університету, де він виступав перед професорами і студентами. Проте багато американців все ж таки хотіли почути і його арґументи. Президент М. Ахмадінеджад також взяв участь у найпопулярнішій американській телепрограмі новин „Сіксті мінетс", де знову заявив, що війни між Іраном та Заходом не готується, і що Іран не прагне здобути ядерну зброю. Іранський президент вважає, що світова думка вже на його боці, і вірить, що американці не дозволять нападу на Іран. У своєму виступі в Колюмбійському університеті в Ню-Йорку 24 вересня М. Ахмадінеджад у черговий раз відкинув звинувачення США у тому, що Іран намагається розробити ядерну зброю, постачає зброю повстанцям в Іраку і займається їх вишколом. Його також запитали про випадки порушення в Ірані прав людини та заперечення Голокосту. Ряд гострих зауваг на адресу М. Ахмадінеджада прозвучав з вуст президента Колюмбійського університету Лі Болинджера, людини, яка його до цього власне і запросила: „Пане президенте, ви за усіма ознаками – недалекий, жорстокий диктатор". М. Ахмадінеджад назвав ці вислови Л. Болинджера „образами" та „проявами недоброзичливости". Фактично візита іранського президента до США включала дві головні події: промову 25 вересня на сесії Генеральної Асамблеї ООН та 24 вересня виступ у Колюмбійському університеті у Ню-Йорку. Багато хто, включно з правозахисними та єврейськими організаціями, опротестували факт запрошення М. Ахмадінеджада до Колюмбійського університету. Утім, сам Л. Болинджер каже, що, даючи іранському президентові нагоду виступити перед студентами, він тим самим захищає право кожної людини на свободу вислову. Викликати пожвавлення у залі М. Ахмадінеджадові вдалося відповіддю на запитання про дотримання прав людини у його державі: „В Ірані, на відміну від вашої країни, немає гомосексуалістів".М. Ахмадінеджад також ухилився від прямої відповіді на запитання про випадки переслідування іранських жінок та вбивства іранських журналістів, звинувачуючи натомість пресу у перекручуванні інформації. Виступаючи на сесії Генеральної Асамблеї ООН у Ню-Йорку, М. Ахмадінеджад знову повторив, що ядерні програми Ірану мають мирний характер. Президент Ірану підкреслив, що питання про „ядерне досьє" Теграну закрите й тепер цією проблемою має займатися Міжнароднеї Аґентство Енергії (МАҐАТЕ), Він звинувачив західні держави в тому, що вони відмовляють Тегранові в його законному праві розвивати атомну енерґетику. Раніше у своєму виступі на сесії Президент Франції Ніколя Саркозі заявив, що наявність в Ірану ядерної зброї становитиме небезпеку для реґіону і всього світу. (*ББС, „Голос Америки", Радіо „Свобода"*)

Росія звинуватила США в намірах шпигунства

МОСКВА. — Росія вважає, що США мають намір використовувати запланованy в Східній Европі базу протиракетної оборони для шпигунства. З такими закидами виступив 22 вересня міністер закордонних справ Росії Сергій Лавров. Він сказав зокрема, що з радарної станції в Чехії, яку плянують спорудити, США вистежуватимуть територію Росії. Саме тому з американського боку було відхилено пропозицію Москви використовувати з метою захисту російські радарні установлення в Азербайджані, вважає С. Лавров. Конфлікт навколо розташування американських баз ПРО триває вже багато місяців. США переконують, що мета таких установок – захист від можливого нападу з боку Ірану та Північної Кореї. *(„Німецька хвиля")*

Польща відмовилася від спостерігачів ОБСЕ на виборах

ВАРШАВА. — Уряд Польщі відмовився запрошувати спостерігачів Організації з безпеки і співпраці в Европі для контролі за парляментськими виборами, які заплановані на жовтень цього року. Польська влада 22 вересня заявила, що ОБСЕ самостійно запропонувала їм прислати спостерігачів, але, на думку офіційної Варшави, подібний крок суперечить загальноприйнятій практиці. Офіційний представник міністерства закордонних справ Польщі Роберт Шанявський повідомив, що спостерігачі зазвичай не пропонують свої послуги урядам світу, а навпаки – влада повинна запрошувати їх. „Ми були здивовані. Ми не розуміємо, чому під час цих виборів ставлення до нас має змінитися", – заявив він. Раніше колишній президент Чехії Вацлав Гавел заявив, що за перебігом парляментських виборів у Польщі необхідно спостерігати для забезпечення їх чесности і прозорости. Проте Польща вважає, що в контролі над виборами немає необхідности, оскільки вона є країною зі сталими демократичними традиціями. У свою чергу, офіційний представник Бюро демократичних ініціятив і прав людини (ODIHR) – підрозділу ОБСЕ, що займається спостереженням за виборами, - повідомив, що Варшава пояснила свою відмову прийняти спостерігачів „відсутністю часу". *(„Кореспондент")*

Українська делеґація взяла участь у сесії Генасамблеї ООН

НЮ-ЙОРК. — 18 вересня розпочалася 62-га сесія Генеральної Амсамблеї ООН. Перед делеґатами постала низка важливих питань: від підтримки миру та безпеки у світі до проблем кліматичних змін на плянеті. Серед інших, Україна виступає за вироблення спільних підходів у подоланні проблеми кліматичних змін і очікує від донорів підтримки національних та реґіональних стратегій розвитку нових технологій, які б сприяли збереженню навколишнього середовища. Про це говорив на пленарному засіданні високого рівня з питань зміни клімату голова української делеґації, міністер закордонних справ України Арсеній Яценюк. *(„Голос „Америки")*

Смуга Ґаза для Ізраїлю – ворожа територія

ЄРУСАЛИМ. — Кабінет безпеки Ізраїлю 19 вересня оголосив Смугу Ґаза „територією ворога". Це дає Ізраїлеві право припинити постачання електрики, води та палива на палестинську територію, на якій у червні захопило владу ісламістське угруповання „Гамас". Такі дії, якщо ізраїльська влада до них вдасться, стануть найсуворішими репресивними заходами проти Смуги Ґаза, з якої повстанці майже щодня обстрілюють південь Ізраїлю. Важливі рішення в галузі оборони і безпеки Ізраїлю ухвалює так званий „кабінет безпеки", до якого належать головні політичні й „силові" керівники країни. *(Радіо „Свобода")*

В Україні гірше займатися торгівлею, ніж в Монголії

ВАШІНҐТОН. — Світовий банк опублікував оцінювання країн, у яких найкраще чи найгірше займатися підприємництвом. У списку зі 178 країн світу передує Сінґапур, далі – Нова Зеляндія та США. Україна в цьому оцінюванні опинилася на 139 місці, одразу після Узбекистану і далеко позаду Росії, яка стоїть під номером 106. Оцінювання України не змінилося з минулого року, попри заяви деяких політиків про проґрес. Україну з Росією також випередило багато країн, які традиційно вважаються бідними й корумпованими, такі як Молдова – 92 місце, Папуа Нова Ґвінея – 82 місце, Монголія – 52 місце. Більшість країн, де, за версією Світового банку, гірше, ніж в Україні, займатися торгівлею, знаходяться в Африці. З пострадянських країн у першу тридцятку потрапили Естонія й Грузія, Латвія і Литва. Оцінювання визначалося зокрема на підставі того, наскільки складно відкрити та закрити підприємство у певній країні, взяти кредит, наскільки захищені вкладники та як виконуються контракти. У категорії „Ліцензування" Україна майже в самому низу таблиці – п'ята знизу. В цій же категорії Росія виявилася найгірша в світі після Ліберії. (*ББС)*

Відбувся з'їзд Асоціяції українських правників Америки

ВАШІНҐТОН. — Правові аспекти ситуації в Україні напередодні і після виборів обговорювали цими днями члени Асоціації українських правників Америки, що зібрались у Вашінґтоні 22-23 вересня. Це вже 30-ий щорічний з'їзд асоціяції, яка об'єднує юристів, адвокатів, суддів та студентів права українського походження, що працюють у США. Створена вона для того, аби допомагати вихідцям з України закріпитися в юридичній сфері Америки а також представляти інтереси української діяспори в правових питаннях. Члени асоціяції працюють в найбільших юридичних компаніях. Одним з напрямків праці асоціяції є співпраця з юристами та суддями в Україні, і розбудова правової системи в Україні. (*„Голос Америки")*

Польсько-український кінопрорив

Юрій Шевчук

ЧИКАҐО. – 24-26 серпня у цьому місті відбувався українсько-польський кінофестиваль „Пореволюційний блюз". Організований за фінансової підтримки українсько-американської фундації „Спадщина", кредитової спілки „Самопоміч", він відбувся у чи не найбільш відомому в місті Кінотеатрі Шопена. Організаційне забезпечення, збір фондів для фестивалю, реклямну кампанію та інші технічні аспекти здійснював Український інститут модерного мистецтва (Чикаґо), за активної участи Кінотеатру Шопена. Українську програму фестивалю забезпечував Український кіноклюб Колюмбійського університету у Ню-Йорку в особі його засновника і директора Юрія Шевчука. Польською частиною опікувався власник Кінотеатру Шопена Зиґмунд Деркач.

Первинний задум кінофестивалю полягав у тому, щоб за допомогою фільмів кінематографістів обох країн розпочати дискусію навколо суспільних проблем України та Польщі. Обидві країни пережили щось на зразок революцій: Польща – період руху „Солідарности", Україна – „помаранчеві" події 2004 року. Обидві пов'язували із своїми „революціями" нереально великі надії, обидві пройшли розчарування і апатію, обидві продовжують страждати від гострих проблем, вирішити які їхні „революції" виявилися нездатними. Цей контекст подій і визначив назву фестивалю – „Пореволюційний блюз".

Його художні організатори завдалися амбітною метою – вийти за межі своїх етнічних громад і привабити до фільмів українсько-польської тематики всіх, хто цікавиться світовим незалежним кінематографом, представити ці фільми на тлі таких ґльобальних проблем, як деґрадація довкілля, труднощі переходу від комуністичного до ліберально-демократичного устрою, національна ідентичність і ґльобалізація, кінематограф та громадський активізм. Така широта тематики дозволили скласти міжнародну за географією кінопрограму, що обіймала, крім українських та польських картин, також фільми, зроблені на українську тематику в Канаді та Еспанії. Особливої привабливости фестивалеві надавала присутність на ньому протягом всіх трьох днів канадських та польських кінематографістів, авторів трьох картин, що показувалися.

Кожен вечір починався з прийняття для публіки – організатори пригощали напоями та перекусками з польської та української кухні, які щедро забезпечувала чикаґська крамниця польських делікатесів „Кася". Після неформального спілкування між фільмарями, кінокритиками та кінофанами відбувалися перегляди. Потім публіка переходила до просторої кав'ярні, розташованої на нижньому поверсі Театру Шопена і вибагливо оформленої у найкращих традиціях пост-модерністичної еклектики, – м'які канапи, фотелі, малярство на стінах, – для докладного і незмінно жвавого обговорення побаченого, за участю авторів та кінокритиків.

Фестиваль відкрився американською прем'єрою повнометражного художнього фільму „Акти уяви", режисер – Каролин Комз, автор сценарію – Майкл Спринґейт (Канада). Це цікаво і драматично розказана історія новітніх еміґрантів з України до Канади Каті та її брата Ярослава. Незалежна демократична Україна, за яку боролися їхні батьки, виявилася брехнею, державою, опанованою наскрізь скорумпованою бюрократією, яка переймається лише тим, як накрасти щонайбільше. Потрапивши до далекого Ванкуверу, в Британській Колюмбії, Катя та Ярослав віч-на-віч зустрічаються з дилемою: як віднайти себе у новій країні. Що робити – забути все, що і ким ти був досі, прибрати для себе нову ідентичність, мову, спосіб мислення, чи заховати свою ідентичність, пам'ять про Україну, її страшну історію, Голодомор, зґвалтовану гідність цілих поколінь, як би болісно це не було? Кожен з них у свій власний спосіб бореться з привидами минулого, намагається знайти власну стежку до нормального життя у країні, де й своїх проблем не бракує.

Канадські автори фільму, до речі, ні режисер, ні сценарист, не є українцями за походженням, роблять у своїй картині те, на що ніяк не здобудеться кінематограф у самій Україні, – вони аналізують психологію молодого покоління свідомих своєї ідентичности українців, для яких незалежність виявилася оманою, наругою над довго очікуваною свободою і можливістю реалізувати себе. Така самореалізація виявилася для них неможливою на батьківщині через тотальну корупцію, панування криміналітету у постсовєтському суспільстві. Разом з тим у Канаді їхня адапація виявляється проблематичною з огляду на відчуженість, нездатність, чи, може, небажання героїв перемкнутися на культурний код нової країни. Таке перимикання ніяк не легшає від того, що обидвоє добре опанували англійську. Відтак і Катя, і Ярослав приречені сам-на-сам боротися із своїми демонами, стукатися до сердець інших – чи то з Пакистану, чи з Кореї, і не знаходити розуміння навіть коли їх уважно слухають, коли їм співчувають.

Цікаво у фільмі трактується питання мови – цього, як не крути, першого і найочевиднішого носія національної ідентичности. Для Ярослава мова – як прокляття, що нагадує минуле, яке за всяку ціну треба стерти із свідомости. За мову переслідували, дискримінували, зневажали і насміхалися. Для нього мова – це рана, яку треба загоїти забуттям. Ярослав послідовно уникає української, він її розуміє із уст сестри, реаґує на неї, але сам ні за які гроші не говорить нею. Навіть власне ім'я він волів змінити: він тепер для себе і для інших – Джері.

Його сестра Катя, навпаки, до останнього тримається мови, навіть якщо це не допомагає їй позбутися нестерпно болючих спалахів споминів про пережите в Україні. Мова для неї робиться останнім прихистком власного „я", глибоко інтимним внутрішнім голосом, яким вона розмовляє з собою, який її гріє, не дає збожеволіти. З іншими вона говорить англійською, з собою, зі своєю пам'яттю, з матір'ю, що назавжди лишилася у минулому – українською. Як часто буває в реальному житті іміґрації, саме жінка продовжує нести свою культуру навіть на іміґрації, саме вона до останнього тримається, відтворює її, передає її новому поколінню. В „Актах уяви" можливість такого продовження відсутня. Катя говорить як українською, так і англійською без помітного акценту. Цю „натяжку" цілком згладжує психологічно нюансована гра Стефані Гейз, яка легко переконує глядача в українськості своєї героїні. Тяжко повірити, що ця роля – дебют акторки зі Швеції на великому екрані.

Після перегляду відбулася дискусія на тему „Ґльобалізація і проблеми національної та індивідуальної тотожности", за участю режисера Каролин Комз та сценариста М. Спінґейта, а також кінознавців Збіґнєва Банаса (Чикаґо), Алтона Мілера (Колюмбійський коледж, Чикаґо) та Ю. Шевчука (Колюмбійський університет).

(Закінчення в наступному числі)

Перший в Україні пам'ятник Тарасові Шевченкові-художникові

ПРИЛУКИ, Чернігівська обл. – 22 вересня в Прилуках відбувся VIII реґіональний Воздвиженський ярмарок, під час якого відкрито перший в Україні пам'ятник Тарасові Шевченкові-художникові. На фото: бандуристи під час відкриття пам'ятника. Фото: УНІАН

Цариця Катерина II до Одеси не причетна

В Одесі проти спорудження скульптури Катерини II протестують понад 400 представників козацьких організацій, які прибули туди з понад 20 реґіонів України. Приморський суд Одеси заборонив проведення в центрі міста публічних масових акцій, але, попри судову ухвалу та посилене міліцейське оточення, козаки 21 вересня спробували прорватися до пам'ятника.

В серйозну бійку сутичка не переросла завдяки „Беркутові" – спеціяльному загонові міліції". Міліція затримала одного з організаторів акції – духівника Українського козацтва Анатолія Зінкевича, який стане перед судом. Вимагаючи звільнити свого духівника, козаки перекрили автомобільний рух на одній з вулиць Одеси. В інтерв'ю Бі-Бі-Сі А. Зінкевич сказав: „Катерина і козацтво – це несумісні речі. Тому козацтво знову зібралося, щоб заявити, що так бути не може".

Свою позицію козаки збираються донести до Президента України Віктора Ющенка.

Олена Свінціцька

Монумент російській цариці Катерині II, що його встановлюють на місці знесеного пам'ятника „Потьомкінцям – нащадки", в Одесі у четвер, 30 серпня. Фото: УНІАН

Загроза українській мові не минула

Наші читачі вже знають, що Партія Реґіонів, боячись втратити своїх прихильників на зросійщених Сході і Півдні України, поставила у центр своєї передвиборної програми обіцянку домогтися для російської мови статусу другої державної в Україні. Щодо того, які практичні наслідки це означатиме, двох думок бути не може: українська мова опиниться у ще тяжчому становищі, ніж тепер – від неї буде відібрано саму можливість повнокровного відродження, можливість стати головним засобом міжнаціонального спілкування в Українській державі. Є величезна небезпека, що повториться трагедія Білорусі, де автентична мова в такій мірі марґіналізована, що вже перебуває на межі зникнення.

Деякі політичні коментатори заспокоюють: мовляв, не треба боятися, бо вся ота балаканина про „другу державну мову" – це тільки передвиборна політична піна, і після виборів все стане на своє місце. Бо так уже було: перед виборами 2006 року „реґіонали" говорили те саме, але й не збиралися дотримувати слова. Нічого іншого й тепер не чекаймо.

Самозрозуміло, є тут елемент „піару", однак, на жаль, не лише це. По-перше, за офіційний статус російської мови в Україні виступають всі ліві – симоненківці, морозівці і вітренківці, а по-друге, і це найголовніше, – Партія Реґіонів є наймасовішим і тому найнебезпечнішим носієм радянської ментальности, вірним спадкоємцем ідеології КПРС: „реґіонали" дослівно повторюють всі антиукраїнські погляди сусловсько-брежнєвської доби – щодо Мазепи, щодо УНР і Симона Петлюри, щодо ОУН і Степана Бандери, щодо УПА і Романа Шухевича, щодо Голодомору і т. д. За своєю сутністю це партія україножерів. Саме звідси, а не з передвиборної боротьби, випливає їхня крайня зневага до української мови.

Це вже не „піар": минулого тижня, 17 вересня, Партія Реґіонів офіційно заявила, що зібрала 3 млн. підписів на підтримку всенародного референдуму, який – у цьому переконаний прем'єр Віктор Янукович – дозволить узаконити російську як другу державну і, крім того, затримати Україну у статусі „позаблокової" країни – це для того, щоб назавжди залишити її в колі впливу Москви.

А тим часом недавнє опитування, проведене службою „Юкрейніян соціолоджі сервіс", засвідчує, що в загальному переліку 30 найгостріших проблем, які стоять сьогодні перед країною, питання статусу російської мови громадяни України поставили аж на 26 місце. Іншими словами, не суспільство вимагає для російської статусу державної, а декілька антиукраїнських середовищ на чолі з Партією Реґіонів.

Кожний респондент у згаданому опитуванні мав можливість визначити десять найгостріших проблем України. Питання статусу російської мови в цілому по країні набрало тільки 8 відс., й то головним чином – за рахунок Криму та Донбасу. На Півдні і Південному Сході (від Одещини до Харківщини) актуальним це питання вважають лише 4 відс. опитаних, в Центральній і Північно-східній Україні – 3.8 відс, у західних областях – 2.5 відс.

Проте ці показники можуть не мати ніякого стосунку до результатів референдуму, якщо він, всупереч гострому спротиву Президента Віктора Ющенка, таки відбудеться. Бо багато, якщо не все, залежатиме від того, як буде зформульоване запитання на цей протиукраїнський референдум. А ситуація така, що коли демагогії не вистачить „реґіоналам", то її радо позичать їм комуняки. Тому вся наша надія – на те, що українські виборці за 16 років незалежности вже набули досить політичного досвіду, аби зрозуміти цю істину: демократія в Україні не повинна служити антиукраїнським цілям.

ВЕРЕСЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

З музичного безсмертя...

В історії світової культури неможливо не помітити цієї дивної закономірности: велика музика, особливо духовна, релігійна, нерідко пов'язана з життєвою драмою її автора. Втім, чи й дивно це? Музика – найчуттєвіша, найвразливіша з усіх мистецтв. Як писав Геґель в „Естетиці", це почуття, звернене до почуття. В обраних Богом композиторів воно таке напружене й сягає так високо, що душа не витримує, відривається від земної реальности, вже вона більше „там", ніж тут. В позачасовій, клясичній музиці таких прикладів немало, зокрема й в українській, де на безсмертну нашу трійцю – Максима Березовського, Дмитра Бортнянського і Артема Веделя – припадає аж дві трагедії: перший, заморданий петербурзькими інтриґами, наклав на себе руки у 32-річному віці, а третій, також не проживши й 40 літ, помер після восьмирічного „лікування" в божевільні, куди його запроторили цілком здорового.

Дата народження Артема Веделя – 26 вересня 1767 року – не підтверджена ніяким неспростовним документом, виснувана з різних побічних свідчень, однак, швидше за все, вже не буде переглянута, бо всі відомості про життя композитора зібрані і докладно вивчені. Підсумковою працею можна вважати книгу діяспорного автора, українського композитора Ігоря Соневицького, видану Українською Вільною Академією Наук в Ню-Йорку 40 років тому. Головним джерелом для її написання послужила „Автобіографія" одного з найвідоміших російських церковних композиторів – Петра Турчанінова, якому пощастило бути учнем А. Веделя. Щоправда, з походження П. Турчанінов цілком міг бути українцем, і деякі дослідники – наприклад, Борис Кудрик в „Огляді історії української церковної музики" (Львів, 1937 рік) – це й стверджують. Адже за царської і совєтської імперій всі найбільші таланти оголошувалися російськими, це сталося й з М Березовським та Д. Бортнянським. А. Веделя ж не встигли присвоїти, бо в Києві народився і в Києві помер. На якийсь час його таки затягнули до Москви, але за першої-ліпшої нагоди він повернувся в любу Україну. Хоч спроби були: Віктор Аскоченський (той самий, з Шевченкової сатири „Умре муж велій в власяниці", котрий і собі пописував віршики і статтейки), пише про А. Веделя: „Русскій композітор Веделев".

А. Ведель навчався у славній Могилянці, студіював філософію і богослов'я, водночас співав у студентському хорі, дуже скоро став його диригентом, відтак очолив славетний хор генерала-мецената Леванідова і сам почав творити церковні піснеспіви, самотужки вивчаючи здобутки і досвід багатьох музичних попередників. Мав надзвичайно вразливу душу, так що можемо повірити, коли той же В. Аскоченський пише про А. Веделя: „Улюбленою його розвагою було співання священних гимнів і кантів, котрі були у спільному вживанні серед студентів академії. Для цього він запрошував до себе діток-співаків і при цьому... завжди поринав у меланхолію...". Меланхолія – це з погляду надміру спритного в житті В. Аскоченського. Насправді то, мабуть, було глибоке, на рівні самозречення, проникнення через музику в інші, вищі світи. Зрештою, про це свідчить вся творча спадщина А. Веделя – Служби Божі, „концерти для церковних хорів", „Покаяння отверзи ми двері", „Милість миру", „Отче наш", „Достойно єсть" та, власне, всі інші, без винятку.

Був дуже доброю людиною. П. Турчанінов залишив своїм нащадкам такий заповіт щодо А. Веделя свого учителя і добродійника: „Діти мої любі! Згадуйте завжди зі сльозами і благоговінням цього праведника, як причину щастя вашого батька, отже, і вашого...".

Обставини „хвороби" і смерти А. Веделя, виглядає, назавжди залишаться загадкою. Щось там таке було: коли померла Катерина II і на царський трон сів її нелюбий син Павло, до нього, за його ж ініціятивою, стали присилати різні скарги на несправедливих урядовців. Написав і А. Ведель, але на що саме скаржився – невідомо. Майже всі дослідники припускають, що то міг бути лист політичного змісту – наприклад, проти кріпацтва. Заарештували його під час його пішої, сковородинської, мандрівки Правобережною, українською Україною, запроторили до лікарні для божевільних.

В ті часи – але ж чи це не завжди так? – найздоровіші духом і розумом люди сприймалися як божевільні...

П. Ч.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@att.net Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Будемо мати, що хочемо мати!

Я повірила твердженню шановного земляка Мирослава Мариновича про те, що гноблена і нищена віками Україна вижила і утверджується тільки завдяки впертій вірі українців у своє гідне майбутнє. Тож відчуваю за обов'язок вірити і підтримувати віру в інших. Але часто трапляється, що пропадають мої листи в Україну. Нарікала спершу на „шукачів скарбів". Та ось знову не отримують адресати моїх послань. Обдзвонила всіх – за останні три місяці із 11 листів пропало вісім. Залишилося хіба упевнитися, що влада „шапкокрадів" урядила „цензуру" в поштамтах? Може, хай знають про це земляки. Під настрій посилаю вірша, що уклався мені перед виборами.

Маємо те, що маємо...
Маєм вдосталь, чого не бажаємо.
Поодинці й гуртом нарікаємо:
На тарілку покласти – не маємо!
Власне „Я" щонайвище тримаємо.
та про єдність лиш гучно співаємо.
Власний гріх – язиком підмітаємо,
Воріженьків – бочком обминаємо,
Тому й маємо те, що маємо.
Мололи-говорили,
виходить на одно:
Не тратьте, куме сили –
спускайтеся на дно.
А належить собі сказати:
Будем мати, що хочемо мати!
При такому подвижництві й гарті –
Ми того варті!
Доки кров тече в наших жилах –
Це в наших силах!
Поза все – поза болі і втрати,
Як господарі рідної хати:
– Будем мати, що хочемо мати!

Марія Ремінецька,
Ворен, Мишиґен

Кожен може вибирати свій шлях

Пишу відповідь Клавдії Мірецькій з Дніпропетровська на замітку „Коли добробут дістався легко" („Свобода", ч. 33). Про вплив вільного пересування праці і капіталу на розвиток економіки будь-якої країни вже не сперечаються. До деякого часу все сходилось до того, що саме свобода, вільна підприємницька ініціятива дає можливість самому вибирати, де жити, як і що робити, чим заробляти на хліб (і до хліба). Це двигун розвитку будь-якої країни. Якщо Україна хоче багатіти, нехай заводить вільне підприємництво (без страшних податків) і вільне переміщення громадян. Якщо не голосувати за тих, кого варто притягати до кримінальної відповідальности за крадіжки, то дістанете у результаті українське диво (типу німецького, корейського, тайванського, малазійського і китайського).

Здавалося, після краху комунізму в СРСР організаторські потуги чиновників і намагання розповісти вільним громадянам, де їм жити, що робити і у що вірити, вже у минулому. Я пам'ятаю, як мої викладачі в університеті говорили: „Навіть птахові негоже жити поза межами рідної землі", а як прийшла перебудова, то вони першими і виїхали на Захід.

Я знаю, що мій знайомий підприємець побудував ресторан у горах, а офіціянтів не міг знайти, бо загальне лінивство і пияцтво панує в Україні.

Добре, що Г. Макогон може працювати за кордоном, посилаючи гроші своїм рідним в Україну. Українські заробітчани, які працюють в інших країнах, платять Україні 5 відс. її податків, що є великим вкладом в розбудову Української держави.

Марія Вишневська,
Чикаґо

Ми не можемо стояти осторонь

Просвітяни Луганщини щиро дякують Сестрицтву св. Ольги при парафії УПЦ Метрополії Вашінґтону і зокрема Ользі Матулі за отримані нами посилки. Книги та журнали, передані нам, вельми прислужаться в нашій просвітянській діяльності.

За останній час обласне просвітянське об'єднання провело велику роботу, спрямовану на утвердження українства як титульної нації у краї. Однією з найважливіших подій культурного життя Луганщини стало відзначення в обласному центрі 30 червня 100-річчя від дня народження Головнокомандувача УПА генерала-хорунжого Романа Шухевича та 66-ої річниці прийняття Акту відновлення Української державности у Львові. Зокрема було проведено науково-практичну конференцію та відбувся перегляд фільму „Нескорений", присвяченого леґендарному повстанському командувачеві. Організувала ці заходи „Просвіта" спільно з іншими громадськими організаціями та політичними партіями національно-патріотичного спрямування. Акція вшанування Р. Шухевича в Луганську мала великий резонанс, і немалою мірою через те, що просвітянське приміщення, в якому відбувалися заходи, взялися пікетувати представники ворожих Україні антидержавницьких сил – Партії Реґіонів, вітренківської ПСПУ та СДПУ(о). Проте просвітяни не піддалися на провокацію запеклих москвофілів і продовжували робити свою справу. І недаремно, бо фільм „Нескорений" викликав живий інтерес громадськости Луганщини. Так само як і показаний одразу після цієї стрічки документальний фільм про справжню історію антинацистського підпілля „Молода гвардія", яке діяло в роки Другої світової війни в місті Краснодоні, що в 40 кілометрах від Луганська.

Головною турботою просвітян стало підготування до позачергових виборів до Верховної Ради України. Товариство не може стояти поза політикою від чергових примх якої може знову бути поставлена на карту долю України, української мови як державної, перспективи відродження української нації.

Ми зрозуміли зі змісту надісланих книг, що це – частина колишньої книгозбірні проф. Дубровського. Нам хотілося б якнайбільше дізнатися про цю людину, щоб просвітяни нашого краю могли його гідно вшанувати. Чи не змогли б посприяти нам у цьому?

Володимир Семистяга,
голова Луганського
обласного об'єднання „Просвіта"

Збірник праць про Дмитра Палієва

Понад чверть століття дискутувалося питання біографії відомого у міжвоєнні роки політичного діяча і журналіста Західньої України, під польським пануванням, Дмитра Палієва. Нарешті цього року у видавництві Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові появилася біографічна збірка праць і матеріялів „Дмитро Паліїв, життя і діяльність, 1896-1944" під редакцією Олега Купчинського, голови НТШ у Львові.

Д. Паліїв – колишній посол до варшавського сейму, творець політичної партії „Фронт національної єдности" за Польщі, а за німецької окупації 1941-1944 років – ідеолог та співтворець української дивізії „Галичина". Загинув у битві під Бродами в липні 1944 року, як старшина штабу дивізії.

Першу частину цього збірника, тобто приблизно 330 сторінок, опрацювала відома українська вчена Наталія Іщук-Пазуняк, яка також переклала промови Д. Палієва у сеймі з польської мови на українську.

Мирослав Мороз опрацював бібліографію праць Д. Палієва і нього (ст. 291-330). Далі слідують статті та спогади про життя і діяльність Д. Палієва та його родину. Разом понад 50 авторів. Збірка закінчується "Післясловом" Христини Турченяк, дочки Палієва. Збірка нараховує 862 сторінки і 32 сторінки світлин та факсиміле з життя родини Палієвих. Цей збірник повинен бути в кожній українській бібліотеці в Україні, бо він є свідченням, як наші предки боролися за Україну, за її державу у XX ст. На жаль, видання появилося тиражем заледве 500 примірників.

Василь Верига,
Торонто

А ліцензії досі немає...

Дуже вдячний газеті „Свобода" за видрукування 16 березня матеріялу „Важке народження університету". Ця стаття була великою підтримкою для університету „Наша Україна" в Дніпропетровську. Студенти університету будуть вивчати англійську мову детальніше, ніж в інших університетах. У програмі – історія США і НАТО. Ми плянуємо створити музей НАТО з фотографіями і макетами військової техніки. Сподіваємося, що університет „Наша Україна" стане справжнім культурним центром НАТО в Дніпропетровську.

Наш університет був створений 3 січня 2003 року, але й досі ми не можемо одержати ліцензію і сертифікат від Міністерства освіти і науки України. Державна акредитаційна комісія поштою вислала університетові рахунок для оплати сертифікату. 19 січня 2005 року університет повністю заплатив за сертифікаційні послуги і за ліцензію. В зв'язку з цим університетові дозволили набрати студентів і розпочати навчальний процес. Але минуло вже два з половиною роки, а сертифікат і ліцензію міністерство так і не видало.

Заняття в університеті припинились – немає ліцензії. Університет несе великі матеріяльні збитки. Міністерство не дало відповіді на 15 наших листів, що є прямим порушенням Закону України „Про звернення громадян". Будь-ласка, надрукуйте мого листа. Може, Міністерство освіти усвідомить, що не можна так зволікати з виданням ліцензії і сертифікату. Адже – це єдине, що може врятувати український навчальний заклад – університет „Наша Україна"!

Юрій Тисенко,
Дніпропетровськ

Українцям Делаверу бракує активности

У штаті Делавер новина: один з сенаторів Джозеф Байден має намір кандидувати на Президента США. Делавер є маленьким штатом, але має двох сенаторів, як всі інші штати – набагато більші. Але українці штату не використовують нагоди доступу до світової політики через своїх сенаторів. У штаті живе близько 3 тис. українців, але наші люди зовсім не активні в політиці.

Я думаю, що наші священики – католики, православні чи протестанти – повинні заохотити наших українців до праці у політичних організаціях. Є різні площини – розносити літературу чи закликати телефоном, щоб люди пішли голосувати. Українці мусять бути активні у політиці, якщо хочуть мати добробут для себе і для України. Стародавня приказка каже: „Добре брати гаряче залізо чужими руками". Чужі руки не дадуть нам нічого доброго.

Юрій Кравчук,
Вільмінґтон, Делавер

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

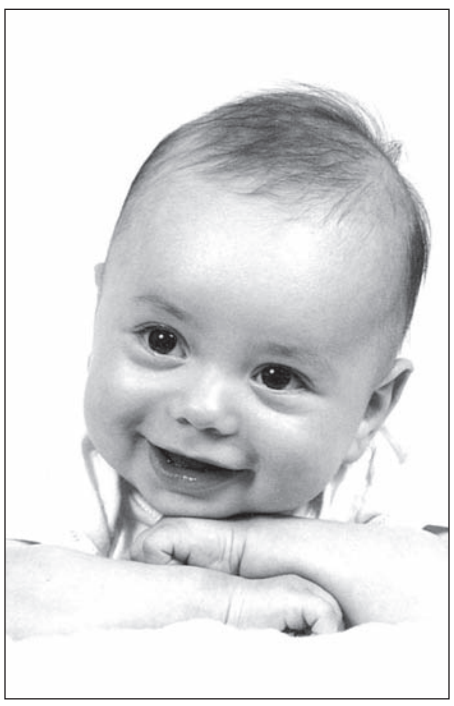
Нові члени УНСоюзу

Аня-Елізабета Коткоська та Томаш-Василь Коткоський, діти Кімберлі та Томаша Коткоських з Бернт-Гілсу, Ню-Йорк, – нові члени 13-го Відділу УНСоюзу. Своїх внуків забезпечила бабуся Євгенія Макух.

Меделин А. Войнов, доня Олександра і Моніки Войнових з Вейн, Ню-Джерзі, – нова членка 42-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку забезпечили бабуся та дідусь Марія і Володимир Войнови.

Роман-Віліям Рудак, син Наталії та Віліяма Рудаків з Порт-Колборну, Онтаріо, Канада, – новий член 461-го Відділу УНСоюзу. Свого сина забезпечили родичі.

Марко-Юрій Паниця, син Христини і Василя Паниць з Лінкольн-Парку, Ню-Джерзі, – новий член 5-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечила бабуся Ольга Пастернак.

Новий „центр" УНС на Інтернеті

ПАРСИПАНІ, Н.Дж. — Стратегія УНСоюзу в рамках програми „Перетворення УНСоюзу для XXI сторіччя" передбачає, серед інших плянів, заснування в Інтернеті Центру інформаційних запасів – для полегшення і поліпшення діяльности секретарів Відділів УНСоюзу і наших професійних аґентів.

Мета цього Центру, забезпеченого окремою комп'ютерною адресою та насиченого інформацією, – стати ефективним засобом розширення можливостей продажу, загалом праці наших організаторів, секретарів Відділів та професійних аґентів. Центр забезпечить їх тими матеріялами, котрі, за умови активного користування ними, приведуть до нових успіхів в ділянці продажу забезпеченевих та інших послуг УНСоюзу.

Центр інформаційних запасів дасть можливість секретарям Відділів і професійним аґентам використовувати розміщені в Інтернеті брошури, летючки УНС, цінник забезпеченевих поліс УНС та інформацій про них.

Це також відкриє нашому організаційному активові доступ до інформацій, котрі стосуються окремих штатів, де продаються послуги УНС, а також озброїть секретарів Відділів традиційними і сучасними напрямними, на яких базується діяльність УНСоюзу, включно зі способами реклямування для професійних аґентів.

Всіх членів Головного уряду, секретарів Відділів і професійних аґентів з доступом до Інтернету та електронної пошти (і-мейл) заохочуємо стати постійними передплатниками-користувачами Центру інформаційних запасів УНС.

Процедура доступу зовсім проста: зверніться до: http://www.unamember.com; натисніть ґудзик на: UNA Staff Resource Center, з лівого боку навіґаційної колюмни. На відкритій новій сторінці побачите: Resource Center. Натисніть на: Join this Group, у правій верхній частині сторінки та почекайте на e-mail з інструкціями.

Майя Лев, радна УНС, адміністратор розташування цієї програми, буде готова допомогти кожному користувачеві нашого Центру інформаційних запасів, коли виникне будь-яка потреба. З М. Лев можна сконтактуватися через: mayalew@yahoo.com або телефонувати на число: 703-568-4584.

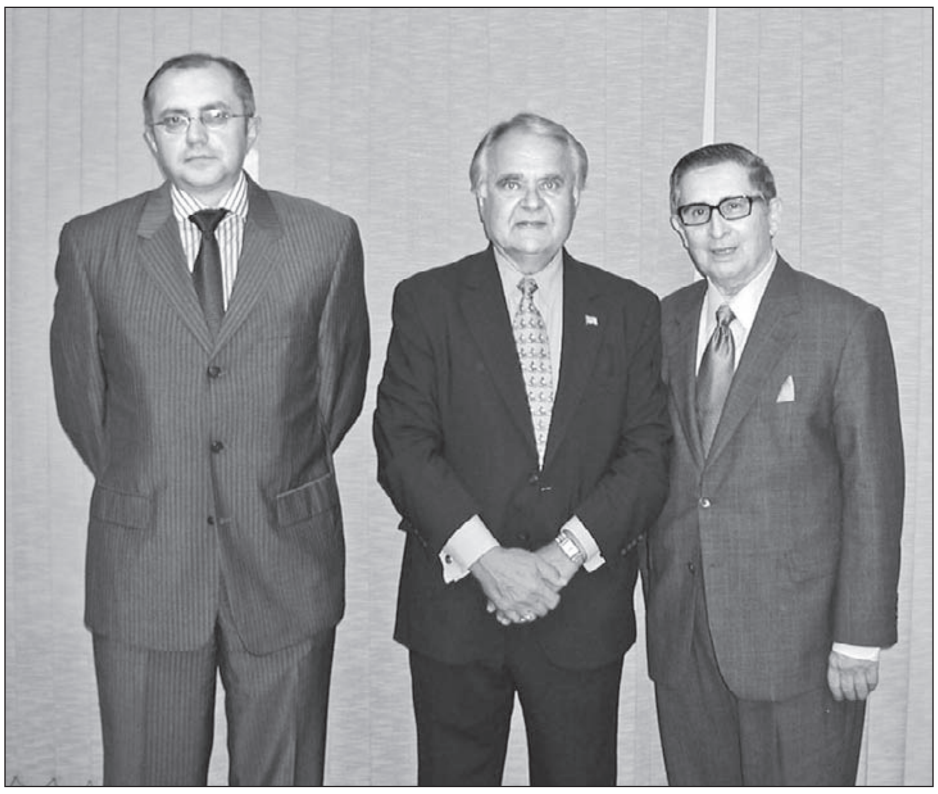
Слід додати, що матеріяли, розміщені на веб-сайті Центру УНС, будуть постійно оновлюватися, Центр розвиватиметься разом з нашою організацією. Якщо вам потрібні брошури чи летючки, котрих ви не бачите на сторінці Центру інформаційних запасів, сконтактуйтеся, будь-ласка, з Головним секретарем Христиною Козак на ckozak@unamember.com.

Радо приймаємо поради.

Христина Е. Козак,
Головний секретар УНС

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Почався новий академічний сезон у НТШ-А

Василь Махно, Богдан Футей і Орест Попович.

НЮ-ЙОРК. – Відкриваючи новий академічний сезон, д-р Орест Попович, президент НТШ-А, у своєму вступному слові нагадав, що на першу доповідь НТШ-А завжди запрошує відомих, авторитетних доповідачів. Саме тому цього разу до НТШ-А запрошено Фередального суддю, д-ра Богдана Футея.

Сучасний політичний стан в Україні викликає велике занепокоєння. Перебіг основних політично-правових подій від Помаранчевої революції до останніх днів, про які в хронологічній послідовності сказав д-р О. Попович, настільки складні, що без належної аналізи професіонала годі збагнути. І тому доповідь д-ра Б. Футея викликає неабияке зацікавлення.

Програма нового сезону в НТШ-А є вщент заповненою і різноманітною: наукові конференції; “круглі столи”, доповіді про політику, історію, літературу, мистецтво та інше. Проф. Василь Махно, координатор програм, добре попрацював, щоб задовільнити найрізноманітніші запити нашої громади і зацікавити якомога більше нових відвідувачів НТШ-А, – зазначив д-р О. Попович

Після виступу О. Поповича В. Махно представив доповідача і запросив до слова д-ра Б. Футея. Тема доповіді: „Правовий хаос, конституційна криза і позачергові вибори: Quo vadis Україно?“ є прямим віддзеркаленням подій в Україні. Б. Футей щойно повернувся з України і мав найновіші враження про політичну ситуацію і стан підготувань до виборів, що мають відбутися 30 вересня ц.р.

Зокрема Б. Футей сказав, що правовий хаос в Україні спричинений тими кількома змінами в Конституції, які були внесені Верховною Радою 8 грудня 2004 року і набули чинности з 1 січня 2006 року і відомі як „політична реформа“. Ці зміни були прийняті поспіхом і в пакеті зі змінами до виборчого законодавства. Депутати не мали часу і бажання проаналізувати усі можливі наслідки, тому зміст цих документів має багато суперечностей і невідповідностней. Все це наклало неґативні нашарування на весь політичний процес останніх років, а указ Президента від 2 квітня 2007 року довчасно припинив повноваження парляменту і ще більше поглибив конституційну кризу в Україні. Пошук компромісу, який мав місце після виборів 2006 року був знівельований рядом порушень попередніх домовленостей, що поглибило протистояння і привело до неминучости розпуску Верховної Ради і до нових, позачергових виборів.

Вибори відбудуться, але чи зміниться політична ситуація? Чи будуть визнані результати виборів? Як зміниться політична конфіґурація у стінах Верховної Ради і загалом в державі. На ці та ряд інших запитань слухачі намагалися отримати відповідь.

Зрозуміло, що знайти однозначну відповідь напевно просто неможливо, але Б. Футей дав можливість відчути ту атмосферу політичної боротьби, яка існує в Україні і її правовий статус.

Другу доповідь, яка відбулася в НТШ-А 15 вересня, „Голодомор: з нових архівних матеріялів“ виголосив д-р Тарас Гунчак, професоремерит Ратґерського університету, голова Історично-філософічної секції НТШ-А.

Як відомо, наближається сумна дата – 75 років від початку Голодомору. Українська спільнота і ті країни, що визнали Голодомор в Україні як геноцид проти українського народу, готуються до відзначення цієї трагедії.

Д-р Т. Гунчак і д-р Роман Сербин впродовж багатьох років досліджують тему геноциду проти українського народу. Цими днями вони здали до друку книжку „Famine in Ukraine 1932-1933: Genocide by Other Means“ – це збірник статей та документів про Голодомор в Україні, що його видає НТШ-А.

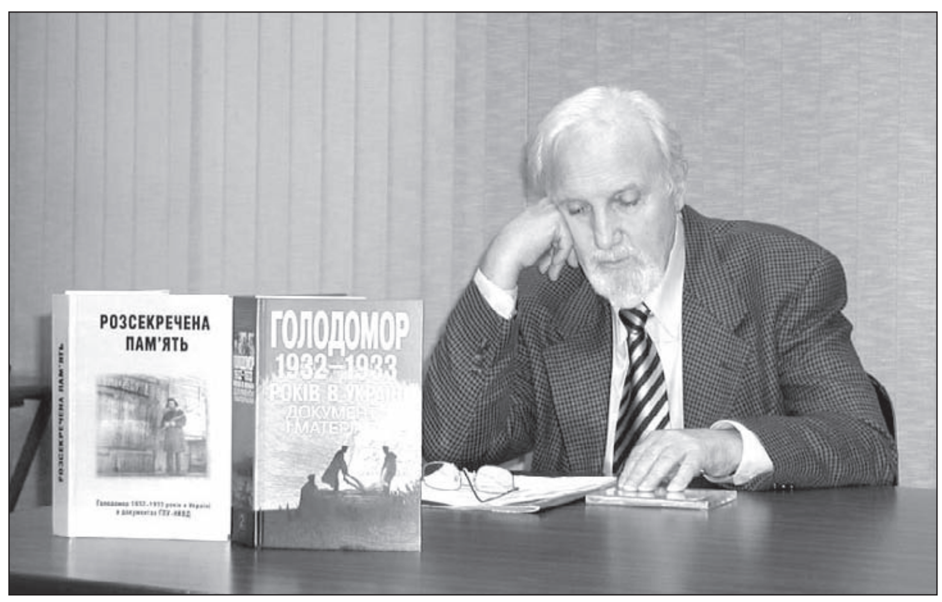
Про віднайдені документи, свідчення людей, наукові дослідження, а також про дві нові книжки: „Розсекречена пам'ять. Голодомор 1932-1933 років в Україні в документах ГПУ-НКВД“ і „Голодомор 1932-1933 років в Україні. Документи і матеріали“, які видані в Україні на підставі розсекречених архівних матеріялів, що зберігалися в СБУ говорив у своїй доповіді Т. Гунчак.

Після доповіді відбулася довга дискусія. Ставилися питання про необхідність вивчення цієї теми в школах країн світу так, як вивчається Голокост. Про те, що Росія, як правонаступниця колишнього СРСР повинна нести повну відповідальність за цей страшний злочин не тільки в політико-правовому сенсі, але й відшкодовувати матеріяльні втрати членам родин, які стали жертвами терору.

У нових виданнях про Голодомор можна ознайомитися з документами не тільки періоду 1932-1933 років, але й з рапортами радянських дипломатів періоду 1970-1980 років, які працювали в США та Канаді, про те як „українські буржуазні націоналісти” проводили відзначення 40-ої та 50-ої річниць Голодомору.

Окремі документи, про які говорив Т. Гунчак і які вже опубліковані у нових виданнях, а також доповідь Б. Футея, в українській та англійській мовах, подано в Інтернеті на сторінці новин НТШ-А за адресою: www.shevchenko.org\\newsletters

Василь Лопух

Голова Історичної секції НТШ-А д-р Тарас Гунчак.

День Незалежности України – свято громад

Промовляє д-р Іван Гвозда. Справа: Зен Робертсон і Стівен Кочан; зліва: Орест Грицик, суддя Михайло Ганущак, Джозеф Бирнс і Лариса Бренер.

СИРАКЮЗИ, Ню-Йорк

Відзначення 16-ої річниці Незалежности України в Сиракюзах можна умовно поділити на дві частини: на загальногромадську програму і відзначення в парафіях. Перша частина відбулася 24 серпня перед будинком управи міста. Про це подбав референт зовнішніх справ місцевого відділу УККА Орест Грицик, а сприяла цьому чудова погода. Приємно було бачити велику кількість українських громадян з католицької та православної парафій, а між ними й групу студентів з України, які щойно приїхали вчитися в Сиракюзькому університеті.

Проклямацію до Дня Незалежности України підписали посадник міста Метью Дріскол і повітовий староста Ніколас Пірро. Їх представляли Зен Робертсон і Стівен Кочан. Були й інші законодавці та урядовці. У зібранні взяло участь понад 100 осіб.

Програмою перед будинком муніципалітету провадив О. Грицик, який представив представників міста і повіту, а також представників української громади. Поваги святові додав молитвою о. Роман Малярчук з церкви св. Івана Хрестителя.

Кульмінацією свята було прочитання проклямації та піднесення на щоглу державного прапора України при співі державного гимну „Ще не вмерла Україна“. Законодавець Джозеф Бирнс прочитав спонзорований місцевими законодавцями – стейтовим сенатором Джаном Де Франціском і депутатом стейтової асамблеї Вільямом Б. Маґнареллі спеціяльну проклямацію, якою день 24 серпня кожного року відзначатиметься на терені штату Ню-Йорк як День Незалежности України. За цей законопроєкт проголосували обидві стейтові палати в Олбані. Такий успіх для українців публіка прийняла бурхливими оплесками.

Головним промовцем на святі був д-р Іван Гвозда. Присутніх розважали сумівські танцюристи з ансамблю „Одеса“, що діє під керівництвом Славки Бобецької. Вони виконали танці „Привіт“ і „Буковинський танок“. Радісне для всіх учасників свято закінчив молитвою о. Василь Сендега.

Другу частину свята парафіяни Української греко-католицької церкви св. Івана Хрестителя влаштували 26 серпня в церковній залі. Цього дня замість двох Служб Божих душпастирі відслужили тільки одну, щоб всі вірні могли взяти участь у святі. Такого в цій громаді досі не бувало. Обидва священики (о. Р. Малярчук українською мовою і о. Роберт Бачо – англійською) виголосили патріотичні проповіді та запросили вірних на обід.

Церковна заля була повнісінька. У гостині взяло участь понад 200 осіб. Важливо відзначити, що цю гостину добре (і вперше) підготували жінки з „четвертої хвилі“ еміґрантів з України. Програмою на залі вів О. Грицик, а українців з державним святом вітав В. Б. Маґнареллі.

Під час обіду з деклямаціями віршів виступали учні Школи українознавства ім. Лесі Українки. У вечірніх годинах фраґменти з парафіяльної програми передавались на телевізійному каналі.

16-ту річницю проголошення самостійности України відзначила й громада Української православної церкви св. Луки. З цієї нагоди о. В. Сендега відслужив Молебень у намірені українського народу та привітав присутніх зі святом.

Микола Дупляк

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Пенсильванія

Заходами Громадського комітету з відзначення 16-ої річниці Незалежности України відбулося вшанування цієї дати 24 серпня в Українському освітньо-культурному центрі (УОКЦ) в Дженкінтавні, біля Філядельфії, а 19 серпня старанням УСО „Тризуб“ в спортовому комплексі „Тризубівка“ відбувся багатолюдний фестиваль з цієї ж нагоди.

Мистецьку програму відкрив Методій Борецький, голова Громадського комітету, внесли прапори пластуни Данило і Борис Хабурські, пластунка Алекса Вотерс, сумівці Андрій Лашків і Тома Максимюк. Були виконані гимни США і України. Акт проголошення незалежности України зачитала Юлія Студень. Молитву провів Владика Стефан, Митрополит УКЦ в США. Слово до свята виголосив д-р Леонід Рудницький. В концерті виступили – бандуристи Олег Созанський і Тарас Лазуркевич, сольоспів – Марта Залізняк (акомпаніямент – Оксана Гарламова) і чоловічий хор „Прометей (диригент – Нестор Кизимишин, акомпаніямент – Галина Мазурок-Рей). Кінцеву молитву провів о. протопресвітер Франко Істочин, а на кінець програми хор „Прометей“ заспівав могутнє „Боже Великий Єдиний“. Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко привітав українську громаду Філядельфії з нагоди роковин Незалежности. Письмові привіти, які зачитав Іван Праско, прислали Посол України в США Олег Шамшур, Палата представників стейту Пенсильванія (спонзорували привіт представники Джордж Кені і Джашуа Шапіро), посадник Філядельфії Джан Стріт, сенатор Пенсильванії Арлен Спектер, губернатор Пенсильванії Едвард Рендел. Присутних на концерті було понад 300 осіб.

Відзначення річниці незалежности України в УОКЦентрі організував Громадський комітет, який складався з 36 представників українських громадських організацій. В його складі були М. Борецький, Ігор Кушнір (УККА), д-р Наталія Пазуняк (УАКРада), Борис Павлюк (УОКЦ), д-р Петро Клюк, Петро Гурський, Лариса Стеблій-Дідаш, Евген Луців та інші.

Після концерту адміністрація УОКЦентру влаштувала частування присутніх.

Методій Борецький

19 випускників української школи

ДІТРОЙТ, Мишиґен. – В неділю, 2 червня, Українська католицька середня школа парафії Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії святкувала 45-ий випуск учнів. Святкування почалося в церкві Непорочного Зачаття Літургією, яку відправили парох церкви і адміністратор школи о. ігумен Даниїл Чайковський та парох церкви св. Йосафата о. Филип Сендрик. Співав хор церкви Непорочного Зачаття під дириґуванням Павла Онищука. У своїй проповіді о. Д. Чайковський висловив найкращі побажання випускникам.

Церемонію ґрадуації за традицією розпочав кращий учень кляси Олег Козак. В наступних промовах учні Луїса Форте і Альберт Сабон підкреслили, що школа дала їм академічні знання, основи християнства та моральних засад, навчила українознавства та допомогла здобути спортові вміння.

Дипломи вручали директор школи Михайлина Вайґл та її

(Закінчення на стор. 11)

Треба перевидати свідчення про Голод

Зліва: Христя Харина-Сеник, сенатор Френк Лавтенберґ і Уляна Мазуркевич

ВАШІНҐТОН.– Членки Комітету Оборони Прав Людини зустрілись з сенатором від Ню-Джерзі Френком Лавтенберґом, і висловили прохання, щоб вони підтримали ініціятиву слухань в Американській Конґресовій Комісії у справі Голодомору в Україні. Членки Комітету також мали зустріч з урядовими чинниками в Державному департаменті США, поінформувавши, що в 2008 році Україні буде відзначатися 75-та річниця Голодомору, тому нове видання, значнішим тиражем, зібраних Комісією свідчень було б дуже корисним кроком з боку американського уряду – цими збірниками документів змогли б користуватись школи і вищі навчальні заклади України.

Український уряд збирає всі відомості про Голодомор, але багато очевидців і свідків вже відійшло у вічність. Тому перевидання виданого Конґресовою Комісією тритомника свідчень допоможе зберегти правду про цю трагедію України.

В 1986 році Конґрес США створив Американську Конґресову Комісію для вивчення обставин Голодомору. Сотні свідків, які пережили ту страшну подію, дали свої свідчення українською і англійською мовами. Зібрані у три томи зізнання невдовзі побачили світ. Членки Комітету Прав Людини звернулась з проханням до американського уряду, щоб він покрив кошти перевидання цього джерела історичної правди.

Христя Харина-Сеник

19 випускників...

(Закінчення зі стор. 10)

заступниця Олександра Лаврин. Їх отримали: Лаура-Анна Бахман, Андре-Ґабріел Креді, Святослав Давосир, Матей-Йордан Фелкер, Луїса-Марія Форте, Стефан-Давіс Галаш, Олег Козак, Роман Козак, Емілія-Марія Лаабз, Христина-Даниїла Мала, Максим Мусієнко, Ірина-Христина Пресерверанс-Неганів, Богдан Петрів, Николас-Александер Преведа, Шеллі-Марія Ружкевич, Альберт-Мирон Сабон, Сара Сеґеста, Іван Слободян, Брендон-Лі Тобіянський.

М. Вайгл оголосила стипендії та нагороди, надані випускникам університетами та різними організаціями на суму 319,996 дол. Вона подякувала фундаторам, якими в цьому році були Кристофор Бугай, Українська кредитова спілка „Будучність", Українська федеральна кредитова кооператива „Самопоміч", Українське Товариство українських інженерів, Українська американська координаційна рада, батьківський клюб Середньої школи парафії Непорочного Зачаття, Стефанія Дуб, церква Непорочного Зачаття в Ілиной, церква св. Йосафата, Об'єднання жінок Оборони чотирьох свобід України, Елізабет Кнап.

Христина Г. Юзич

Під час урочистої церемонії в Дітройті.

Конкурс: „Іду з дитинства до Тараса"

В січні до представника Злученого Українського Американського Допомогового Комітеті (ЗУАДК) у Києві Віри Принько звернувся учитель української мови і літератури з Луганської области з проєктом, ціллю якого було заохотити дітей до глибшого вивчення творчости Тараса Шевченка і до вдосконалення української мови. Екзекутива ЗУАДК радо прийняла цей проєкт, який названо „Іду з дитинства до Тараса".

В березні Луганський відділ народної освіти розпочав конкурс на найкраще вивчення і деклямацію віршів Шевченка для молоді віком 12-18 років. Його проводили учителі української мови та літератури в усій Луганській області. Молодь змагалася в клясах, потім на загальних шкільних конкурсах, опісля – на районних, а відтак змагання проходили на обласному рівні. Нагородою була поїздка до Києва і Канева.

18 червня 15 переможців конкурсу разом з двома вихователями приїхали на триденну прогулянку, побачили Київ, ознайомилися з визначними пам'ятниками української історії, а у Каневі склали уклін Шевченкові. Працівники Шевченківського музею подарували їм книжки.

Серед учасників подорожі були діти і з маленьких віддалених шахтарських селищ. Спонзором нагород для переможців був ЗУАДК.

На наступний рік варто провести такі конкурси в усіх областях України. Закликаємо українську громаду до спонзорування. Якщо хтось бажає провести такий конкурс в обраній його області, то має зробити пожертву 1.5 тис. дол. Просимо зголошувати своє зацікавлення до канцелярії ЗУАДК на адресу: 1206 Cottman Ave., Philadelphia, PA 19111. Тел.: (215) 728-1630. Електронна пошта: uuarc@verizon.net.

ЗУАДК

З листів переможців конкурсу в Луганській області

Євген Чугуєвець, м. Брянка: *„На могилі Шевченка розумієш, що саме це місце є серцем України. Звідти видно і лани широкополі, і кручі, і навіть чутно шум Дніпра".*

Марія Терновська, Луганськ: *„Тепер, пізнавши небеса і нашу Божу віру, я скарбів не шукаю, бо знаю – вони всюди... І мій наставник Великий Кобзар учив цьому довгії роки, та лише побачивши сама, у це я вірить стала, і зрозуміла, що не знала про те, що довго так шукала".*

Анастасія Проказа, Северодонецьк: *„Я побачила Тарасову гору, могилу Т. Шевченка, славетного поета України. Я проникласся духом цих місць. Для мене це було велике свято. Дякую!".*

Ірина Семенова, с. Металіст: *„Ми купили дуже гарні квіти і пішли по чарівних сходинках Чернечої гори. Я почувалася, ніби у раю, я уявила, ніби я лечу між теплим, чистим повітрям, і зеленими деревами".*

Христина Тищенко, с. Металіст: *„Атмосфера, яка панує у столиці нашої держави, надихає на думки про вічне і прекрасне, змушує згадати про те, яку дивовижну і героїчну історію має наш край...".*

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії.

63. Перша книга Самуїлова, 26: Саул викликає дух Самуїла

І знову цар Саул потрапив до рук Давида, коли таборував з військом в пустелі Зіф, переслідуючи Давида. Вночі Давид з джурою пробрався до табору і застав Саула уві сні. Але не вбив його, тільки забрав його списа і глек з водою. Вранці Саул дізнався про цей вчинок свого суперника і визнав свою помилку перед ним. Та Давид не вірив Саулові і перебував з своїм загоном на землі филистимського царя Ахіша, звідки нападав на сусідні племена, усіх вбиваючи і грабуючи. Однак филистимляни не узяли Давида як іншоплеменника у похід з собою проти Ізраїля. Саул побачив військо филистимлян, злякався, пішов до ворожки і попросив викликати дух Самуїла на раду. Дух прийшов і сказав цареві, що филистимляни переможуть його і Давид буде царем Ізраїля.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди –о 7-ій години вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих. Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

УКРАЇНА І СВІТ

Новини з університету „Острозька академія“

Наталя Даниленко – Почесний член Острозького академічного братства

ОСТРОГ, Рівненська обл. – Вже сім років поспіль в Національному університеті „Острозька академія“ подружжя Даниленків зі США проводить конкурси наукових робіт під загальною назвою „Шанувати минуле, будувати майбутнє“. Тематика конкурсів охоплює українські народні традиції, ролю жінок в історії України тощо. Два роки тому до організації конкурсу долучився Фонд „Україна-3000“, очолюваний Катериною Ющенко. Цього року конкурсантам було запропоновано написати наукові праці на тему „Колективізація на західньоукраїнських землях“. Переможницею стала студентка другого курсу факультету політико-інформаційного менеджменту Тетяна Дарда. Друге і третє місце посіли Юрій Якеляшик та Ігор Зубенко. Переможці отримали дипломи та грошові винагороди, а решта учасників – заохочувальні премії. Додатковою нагородою стане публікація праць студентів в українських періодичних виданнях у США.

Під час церемонії нагородження переможців Наталя Даниленко запропонувала, щоб темою наступного конкурсу стала діяльність Української Повстанської та Радянської армій на території України. Вона пообіцяла запросити до Острозької академії Любомира Полюгу, ад'ютанта генерал-хорунжого УПА Романа Шухевича, який поділиться зі студентами власними споминами враженнями про події, які йому довелося пережити.

Н. Даниленко рішенням президії Острозького академічного братства було присвоєно звання Почесного члена. На церемонії нагородження вона одягнула мантію академіка і отримала сертифікат, що засвідчує присвоєння цього почесного звання.

Вікторія Скуба

Почесний член Острозького академічного братства Наталя Даниленко і ректор академії Ігор Пасічник. Фото: Артем Жуков

Закінчився конкурс „Витоки“

Конкурс „Витоки“ проводиться вже вдруге Острозькою академією спільно з всеукраїнською газетою „День“, за фінансової підтримки професора Манітобського університету (Канада) Ореста Цапа, з метою виявлення творчої молоді України. Цього року до співорганізаторів „Витоків“ приєдналися журнали „Соняшник“ та „Київська Русь“.

Конкурс проводився за п'ятьма номінаціями: поезія, проза, літературна критика, дитяча література, фантастика. На конкурс надійшло понад 100 робіт з Харкова, Хмельниччини, Тернопільщини, Луганщини, Криму та ін. Нагороди переможцям вручали директор Інституту літератури ім. Тараса Шевченка Микола Жулинський, відомий громадсько-політичний діяч Любомир Буняк, підприємець і меценат академії Микола Степурко. Подарунками від Рівненської організації Національної спілки письменників України учасників нагородила голова Лідія Рибенко.

Перші нагороди у різних номінаціях дістали Оксана Чухонська з Тернопільщини, Ірина Медведєва з Рівного, Оксана Свирида з Кам'янця-Подільського, Інна Власенко з Чернігівщини, киянка Марина Соколян. Твори переможців вже видані окремим збірником „Витоки“, а згодом будуть опубліковані в журналах „Київська Русь“ і „Соняшник“.

Олексій Костюченко

Директор Інституту літератури академік Микола Жулинський вручає нагороди переможцям конкурсу. Фото: Ярослав Мізерний

Програма XXVIII Крайового Пластового З'їзду
який відбудеться 20-21 жовтня 2007р. на Союзівці

П'ятниця, 19 жовтня 2007р.

7:00 – 9:00 Приїзд, Реєстрація
9:00 – 12:00 Наради Станичних

Субота, 20 жовтня 2007р.

8:00 – 10:00 Реєстрація Учасників З'їзду
10:00 – 12:00
1. Відкриття XXVIII Крайового Пластового З'їзду
2. Вибір Президії З'їзду
3. Слово Голови КПСтаршини
4. Слово Голови ГПБулави
5. Схвалення порядку нарад, правильників з'їзду і комісій
6. Прийняття протоколу XXVII Крайового Пластового З'їзду
7. Усні доповнення до звітів КПС
8. Звіт Голови КПРади
9. Вибір Комісій
   а. Таборової
   б. Резолюційної
   в. Верифікаційно-мандатної
   г. Господарської
   ґ. Номінаційної

   Виховні питання для КПЗ'їзду, згідно з резолюцією XXIII КПЗ, підготовляють Малі Ради Орлиного й Скобиного Кругів, які відбуваються в рамках З'їзду.

12:00 – 12:30 Обідова перерва (Обід буде на залі)
12:30 – 6:30
10. Запити і дискусія над діяльністю КПС
11. Звіт Верифікаційно-Мандатної Комісії
12. Уділення абсолюторії уступаючій КПС і уступаючим членам КПРади
13. Наради Комісій: Таборової, Резолюційної, Господарської, Номінаційної; Малі Ради Орлиного й Скобиного Кругів та продовження нарад інших комісій

7:00 – 12:00 Спільна Святочна Вечеря

Неділя, 21 жовтня 2007р.

7:00 – 8:15 Снідання
8:30 – 9:30 Служба Божа в намірені Пласту (збірка в однострoях в церкві 8:25)
10:00 – 12:00
14. Звіти комісій
   а. Таборової
   б. Малої Ради Орлиного Круга
   в. Малої Ради Скобиного Круга
   г. Господарської
   ґ. Резолюційної
15. Звіт Номінаційної Комісії
16. Вибір КПСтаршини і КПРади – заприсяження КПС і КПР
17. Внески, запити та різне
18. Закриття XXVIII Крайового Пластового З'їзду

МОВА ПРО МОВУ

„Кедь би била біду знала"

Хоч і дуже рідко, а все ж до „Свободи" приходять дописи і листи, автори яких щедро вживають діялектні слова. Щоправда, ми, редактори, негайно псуємо ті дописи, замінюючи діялектизми на пісні літературні норми – тексти ж бо повинні бути зрозумілими для всіх читачів без винятку. А між собою ще довго смакуємо тим чи іншим давнім словом, його забутим звучанням, неповторним чаром емоційних відтінків. Якби в Україні так затято не діяло антиукраїнство, якби наша національна культура справді відроджувалася і розвивалася, якби до рідної мови влада і суспільство ставилися як до святині, то і з правописом все остаточно з'ясувалося б, і належне місце в нашій культурі відкрилося б для мудрого, в кожному окремому випадку виправданого використання діялектів української мови – цього ніким ще до кінця не сходженого світу краси і думки. Здається, це ж так просто – літературна мова і місцеві наріччя гармонійно співіснують, обидві течії – на добро всій Україні. Це як два крила у птаха. А бачимо щось зовсім інше: одних авторів, особливо чутливих до мови своїх дідів-прадідів, захоплює діялектна стихія, й вони не дбають, що, може, хтось їх не розуміє; інші ж, не відаючи ні про які народні говірки, цілі романи пишуть сухим, безбарвним телеграфним стилем. Де ви, сьогоднішні відкривачі самобутніх мовних діямантів? Де ви, сьогоднішні коцюбинські, хоткевичі, – вас чекає та ж сама мовно невичерпна, вічна Гуцульщиина, чекають нові „Тіні забутих предків"! А які безцінні і прадавні перли лежать на дні мовної ріки бойків і лемків! Прислухаймося до мови старших закарпатців, галичан, буковинців, волиняків, поліщуків – скільки там справді свого, автентичного, незапозиченого, властивого тільки нам, українцям. А як багато опинилося поза щоденним мовленням з милих говірок Полтавщини, Харківщини!

Все може пропасти, все до тла, якщо Україну перетворять у ще одну російськомовну державу. Коли шість-сім років тому Державна Правописна комісія нарешті, після тривалих зусиль і перешкод, поклала на стіл Президента України Леоніда Кучми проєкт найновішої редакції „Українського правопису" – плід дуже відповідальної праці групи філологів Інституту української мови Національної Академії Наук України – негайно здійнялася брудна хвиля безглуздих звинувачень і безсовісних перекручень: повернення до норм, природних для нашої мови, недруги українського національного відродження потрактували як „догоджання діяспорі". І відхилив цей проєкт Л. Кучма. Серед відвертих недоброзичливців виявився і академік Петро Толочко, хоч з якої ж то рації йому, археологові, категорично висловлюватися про галузь філології? Відповідаючи йому, канадський мовознавець професор Андрій Горняткевич (один з двох закордонних членів Державної Правописної Комісії, другим був покійний професор Юрій Шевельов) пише: „...П. Толочко бідкається про „внутрішні суперечності, котрі не дають українській мові внутрішньо розвиватися",... обурюється на різні галицькі говіркові форми, що нібито засмічують українську мову. Не сумніваюся, що не одному придніпрянцеві деякі південно-західні форми можуть видаватися дивними. Але що в тому такого страшного? Кожна літературна мова, більшою чи меншою мірою, приймає до літературного койне форми, слова чи звороти з усіх своїх діялектів... В німецькій мові „внутрішні суперечності" куди поважніші, ніж в українській. Якщо баварець і макленбуржець розмовлятимуть своїми діялектами, то один другого ніяк не зрозуміє. І один, і другий мусять перейти на літературну мову... Але ніхто в німецьких краях не вимагає ліквідації діялектів. Навпаки, по кнгарнях можна навіть знайти підручники з реґіональних говірок, а в деяких, і навіть вищих, суспільних верствах належить до доброго тону – розмовляти місцевою говіркою...". („Сучасність", квітень, 2000 рік).

Тоді, за Л. Кучми, перемогли старі, прорадянські і проросійські сили в українському мовознавстві. З Державної Правописної Комісії вилучили усіх, хто підтримував створений групою проф. Василя Німчука проєкт „Українського правопису", в тому числі й проф. А. Горняткевича. Тихо-тихо стало на мовному горизонті України. Тільки оманливою була ця тиша. Дорвавшись до влади, „реґіонали" от-от зрівняють українські діялекти з українською літературною мовою: пропаде все, якщо їм вдасться узаконити російську, як другу державну в Україні. На свою біду віддалася Україна Партії Реґіонів. Ситуація, мов у пісні на закарпатському діялекті:

Кедь би била біду знала,
Я б ся била не уддала,
Го-го, го-го, гоя-гоя,
Головонько бідна моя!

Петро Часто

Вибір синтаксичної побудови

„В Україні" і „на Україні"

Ще за радянських часів багато хто цікавився, чому чуємо й читаємо – *„в Росії", „у Франції", „в Англії", „у Вірменії",* але – *„на Україні".* Після того, як наша Батьківщина відновила свою незалежність, в офіційному вжитку запанувала форма *„в Україні".* Проте окремі громадяни її не сприймають і вишукують різні підстави, аби повернутися до старого – „на Україні".

Треба сказати, що в народній творчості і в красному письменстві вживані обидві форми: *„на Україні"* і *„в Україні".* Наприклад, у Тараса Шевченка: „Серед степу широкого *на Вкраїні* милій", і *„В Україну* ідіть, діти, *В* нашу *Україну".* Якому ж варіянтові слід віддати перевагу? Свого часу це питання глибоко дослідив великий знавець української мови Іван Огієнко. Ось що писав він у статті з промовистою назвою „В Україні, а не на Україні":

„Коли говоримо про докладно окреслену територію, як закінчене ціле, або про самостійну державу, тоді завжди вживаємо прийменник **в** чи **у** (а не **на**): в Австралії, в Америці, в Румунії, у Франції, в Польщі, в Росії і т. ін. Що ж до прийменника **на** з місцевим відмінком, то його вживаємо при географічних назвах на питання „де" тільки тоді, коли територія, що про неї йдеться, не окреслена докладно, не самостійне ціле, тільки складова частина якоїсь держави: на Поділлі, на Полтавщині, на Київщині, на Волині, на Буковині... До непродуманих традиційних форм належить і вислів *„на Україні",* що має в нас прецікаву історію... Цілі віки ми чули то „na Ukrainie" (від поляків. – О. П.), то „на Украине", а тому й защепили собі це „на Україні" як свою власне, зовсім забувши про його історичне походження й не відчуваючи, що це власне „на" – болюча й зневажлива ознака нашого колишнього поневолення... Стара наша Русь чи Малоросія складалася з кількох частин: Галичина, Волинь, Поділля, Україна (головно Київщина). Хто слова „Русь" чи „Малоросія" вживав на означення цілого народу, для того Україна була тільки частиною; це, скажемо, завжди бачимо в XVII–XVIII віках, наприклад, в універсалах Богдана Великого або в літописові Величка й ін. Україна мислилась тоді частиною цілого народу, Руси, а тому вираз *на Україні* був нормальний...

Але вже за старих часів дехто розумів Україну значно ширше, а тому й писав – *„в Україні"*... Шевченко у своїх творах звичайно мислив як назву для всього нашого народу, а тому й уживав на питання *де* місцевого відмінка з прийменником **в**: У нас *в Україні* старий Котляревський отак щебетав. Було колись *в Україні* лихо танцювало. На весь світ почули, що діялось *в Україні.* Виріжуть гайдамаки ворогів *в Україні.* Сю ніч будуть *в Україні* родитись близнята. Мені однаково, чи буду я жить *в Україні* чи ні; також на питання куди: *В Україну* ідіть, діти, *в* нашу *Україну.* Сини мої, летіть *в Україну.* Линуть *в свою Україну* тощо... Але звичайний традиційний погляд, що Україна – то частина другої держави, несвідомо захоплював і Шевченка, чому й він нерідко писав – *на Україні, на Україну*... Мусимо змінити стару граматичну форму й уживати тільки *в Україні, в Україну,* викинувши остаточно з нашого вжитку граматичну ознаку нашого колишнього поневолення" (Рідна мова. 1935. Ч. 2. С 67-72).

Отже, основною (а в офіційному мовленні єдиною) формою є *в Україні.* Проте не варто виправляти фолкльорних та літературних творів, де з історичних причин уживаний вислів *на Україні.*

Конструкції з прийменником по

Однією з найпоширеніших синтаксичних вад засобів масової інформації (а під їхнім упливом і розмовного мовлення) є надуживання конструкціями з прийменником **по**: майстерня **по** ремонту одягу; бюро **по** працевлаштуванню; комітет **по** цінах; проректор **по** науковій роботі; екзамен **по** англійській мові; працюють **по** змінному графіку; я прийшов до Вас **по** такій справі; школа-крамниця **по** підготовці молодших продавців; кіоск **по** продажу *проїздних* квитків тощо. У всіх наведених прикладах прийменник по не на місці. Правильні варіянти такі: *майстерня ремонту (лагодження) одягу; бюро працевлаштування; комітет цін; проректор з наукової роботи; іспит (екзамен) з англійської мови; працюють за змінним графіком; я прийшов до Вас у такій справі; школа-магазин для вишколу молодших продавців; кіоск для продажу проїзних* (дехто дуже хоче „вдосконалити" наш правопис і весь час уставляє в слово *проїзний* літеру **д**) квитків.

Прийменник **по**, звичайно, не чужий нашій мові. Він широко вживаний в інших випадках – з просторовими, часовими, обставинними та об'єктними значеннями: „А під самою водою Верба похилилась; Аж *по воді* розіслала Зеленії віти" (Т. Шевченко); *„По сміху* плач наступає" (Номис); „Ну, Трохиме, Ви тепер наш батько, порядкуйте нами *по правді"* (Марко Кропивницький); „Вона припадала до журавля, але набрати води не могла – мабуть, *не по ній* важіль вчепили" (Василь Земляк); „Ні, ти спробуй війни в окопі, сам наковтайся тванюки *по горло"* (Олесь Гончар); „Купець викинув їм на прилавок „штуку" кумачу *по п'ятаку* за аршин" (Зінаїда Тулуб); „Найстарші мали вже *по тридцять* чи й *по тридцять два роки"* (Олександер Довженко). Як бачимо, в цього прийменника багаті функціональні можливості. Тож не обмежуймо їх неправильним використанням.

Олександер Пономарів
(„Культура слова", Київ, „Либідь", 1999 рік)

Дмитро Білоус

ЧУДЕСНІ БАРВИ

(Уривок)

Які чудесні барви у нашій рідній мові,
які відтінки різні від Сейму аж по Сян!
У Києві говорять інакше, ніж у Львові, -
і чорногуз, і бусол, лелека і боцян...

Так наче називаєш різновиди лекек ти,
а це лиш різні назви, синонімічний ряд.
А є ще риси мови, що звуться діялекти:
це говори місцеві на дещо інший лад.

На Київщині (в Літках) взуття зовуть обувка,
А огірок звичайний в Чернігові - гурок,
а кошик на Поліссі (в Іванкові) - кошувка,
і назви, і вимова різняться що не крок...

Розділ „Мова про мову" веде ред. Петро Часто

МОВА ПРО МОВУ

Говорімо образно, художньо

Мова в устах небайдужого до неї мовлянина завжди – художнє відкриття. Ширше чи льокальніше, більше чи менше.

Високий рівень словесности підтримується не лише зусиллями майстрів літератури, практикою тих, хто постійно працює в царині слова. Адже й письменники поповнюють свої мистецькі запаси з невичерпних народних глибин. Клясик української літератури Олесь Гончар засвідчує: „Буває ж іноді, як з одного почутого слова несподівано виникає ціле гроно образів, формується задум". Письменник Іван Волошенюк, якого я шаную за неабияке знання і популяризацію живої мови, в книзі публіцистичних повістей та оповідок „Барвінок холоду не чує" подає дивовижні приклади мовних перлин, недистильованих краплин з подільських народних криниць.

Ось як у Волошенюка розмовляє баба Оляна, прозвана за свої незвичайні життєві мандри Магеланихою, цікава, допитлива, кмітлива жінка з села Жабокрича Крижопільського району. Додам, що з мого рідного села, з тієї навіть вулиці, на якій і досі стоїть хата мого воєнного і повоєнного дитинства, щоправда, давно вже заселена іншими людьми, з іншого роду. Вона – одна з моїх найближчих сусідок, жінка працьовита, наділена складною, драматичною долею, дуже чутлива до слова, до його тонкощів.

„У житті, сину, як на полі – то дощ, то посуха, – і все треба знести".

„В Одесі стільки тих курортів, як у нашому Жабокричі городів".

„Попала я під Ясси, бачила, що таке війна, як вона людьми і кров'ю землю вгноює. Певне, вмиратиму тяжко, бо те пекло не забуду до останньої хвилини".

„А він дивиться, ковтає слину і зіпає ротом, як риба без води, зжовтілий, сивий, як шпак".

„Бачу я, синочку. що ти давненько сидиш, а сонечко зіп'ялося аж на середину неба, і душа вже, певне, хліба просить".

Свідчу, що письменник тут нічого й не додав від себе, а просто записав запашну, співучу, ладну мову подільської трудівниці, пересипану несподіваними й доречними епітетами, метафорами, порівняннями, хоч баба Оляна, звісно, про такі терміни ніколи й не чула. Поетичність її мови, гнучкість і виразність її висловлювань йшли від органічного художнього світосприйняття і від тонкої життєвої спостережливости. Зрештою, всі ми в тій чи іншій мірі наділені такими рисами. Важливо лише не забувати про них і вчасно їх виявляти.

Можемо уявити собі, та й знаємо дещо про це з численних свідчень, скількох земляків вислухав видатний письменник Михайло Стельмах – гордість Поділля, – заки створив неповторні правдиві образи надбужанських хліборобів з їхньою самобутньою, співучою говіркою! „Данилові ворота кигикають чайкою"; „Це ж не чоловік, а вариводa, нудьга і печаль. Він же своїм словом до серця і печінок доберeться, а насмішкою не пожаліє ні батька, ні матері, ні старого, ні малого"; „Тримай душу обома жменями"; „А час ішов: весною – сіячем, улітку – косарем, восени – молотником, узимку – мірошником"...

Твори М. Стельмаха всуціль обмережані таким образним прядивом – органічним продовженням народнопісенної творчости, індивідуальних мовних витворів його земляків.

І прикро, звичайно, зустрічатися з наслідками жахливої деформації народно-словесного організму, викликаної царсько-імперським та більшовицько-тоталітарним геноцидом.

Явища україномовного невігластва і нігілізму, манкуртського збайдужіння іржею та токсичними гнойовиками обсіли сфери культури, науки, освіти, не кажучи вже про командно-адміністративні верхи. Упав престиж рідного слова, порушився мовний статус. Відверто по-споживацьки втратили інтерес до рідного звукового матеріялу деякі театри. Вивіски, плякати – російськомовні. Кіно – чужою мовою. Це не могло не позначитись на загальному культурному рівні нашого народу, на побутовій свідомості українців. Дуже тяжко позначилось!

Скальковані штампи, канцелярські сурогати, какофонічне звучання, викривлені наголоси все ширше і владніше стали витісняти живе мовне розмаїття.

Анатолій Бортняк,
(З „Бесід про культуру української мови")

Хіба ж це по-нашому – Алексей?

Читаючи україномовний тижневик „Свобода" протягом останніх трьох років, я радію з того, що редакція, як правило, послуговується доброю літературною українською мовою. Приємно й те, що у деяких публікаціях зберігаються діялектні слова та вислови, які надають українцям за океаном чудового відчуття душевної близькости до сучасної Великої України.

Я розумію, що редакція часом навмисно зберігає написання імен українців діяспори такими, як вони звично звучать у родинах, у повсякденному спілкуванні, – і це ще більше підкреслює їхній українізм. Цілком нормально сприймаються на шпальтах часопису такі імена, як Зеня, Ліда, Люба, Ляна, Надя, Стефа та ін. замість нормативних Зиновій, Лідія, Любов, Уляна, Надія, Стефанія. Але ж звернімо увагу – усі вони українські!

Разом з тим, мене дещо дивує, коли бачу в переліку жертводавців, наприклад, „на потреби Пласту в Україні" такі узагальнення: „Володимир і пані Воловодюки" або „Володимир і пані Лисняки". Чому не названі жіночі імена дружин цих двох шановних п.п. Володимирів?

А найбільше мене здивувало використання в україномовній газеті російського імені „Алексей" (див. „Свобода", ч. 29, стор. 13). Не маю сумніву, що пана Бушунова, який зазначений з таким іменем, вдома ніхто не кличе отак по-російському, тим паче, що він „Князь Вареник-2007"! А вареник для російської культури харчування настільки ж непритаманний, як сибірські пельмені – для українців.

Якщо ж відійти від жартів і подивитися серйозно на надруковане ім'я „Алексей", то мушу критикувати редакцію у відході від нормальної української мови.

Іду до своєї книжкової шафи і уважно дивлюся словники-довідники, що маю: „Власні імена людей" за редакцією В. М. Русанівського; „Словник власних імен людей" за редакцією Л. Г.Скрипник; „Ім'я дитини в українській родині" Любомира Белея; „Твоє ім'я – твій друг" І. В. Глинського, – усі вони містять українське ім'я Олексій, і жоден не подає російської форми „Алексей".

Аби остаточно з'ясувати питання, їду до Дніпропетровської Обласної наукової бібліотеки і дивлюся найсучасніший „Словник українських імен", автор – І.І.Трійняк, Видання Інституту української мови Національної Академії Наук України, Київ, 2005 рік. На стор. 264 читаю про ім'я Олексій (і Олекса). Подано понад сотню похідних від цього імені. Бачимо: Волексій, Лесик, Лесько, Лесьо, Лексійочко та багато-багато інших. Щоправда, серед похідних форм є і наближені до грецького кореня Alexias (захисник, помічник) наприклад, Але́ксий, Алик, Аличок, Альось. Але, звернімо увагу, навіть перше з цих названих імен має, по-перше, наголос на „е", і, по-друге, у закінченні стоїть „ий", а не „ей", як у російській мові. Тобто така українська форма наближена до старовинної церковно-слов'янської.

А тепер, якщо не буде заперечувати редакція, – трохи про досвід своєї родини. У моєму українському родоводі, який я дослідив з 1400 року, названо чи згадано 854 особи, з яких конкретизовано 715 осіб, в тому числі: чоловіків – 409 (57.2 відс.), жінок – 306 (42.8 відс.). Найбільше серед наших чоловіків було Василів (30), але й Олексіїв було чимало – 15. І усі вони були саме Олексіями, і жодного не було „Алексея"! Тож, як бачимо, наша родина протягом шести сторіч дотримувалася українських іменних традицій.

Кожна православна церква в усі часи мала так звані „Святці", які містили рекомендовані імена відповідно до дати народження дитини. Ними користувалися священики, коли хрестили дитинча, даючи йому так зване хрестильне ім'я. Але ж російським іменем „Алексей" в Україні ніколи не називали!

Шановна редакціє! Як представник українських журналістів, як патріот України, яка прагне увійти до Европейського Союзу, звертаюся до Вас: завжди користуйтеся сучасною українською літературною мовою, уникайте „українсько-російського мовного суржика" і русизмів взагалі, зокрема перевіряйте правильність написання українських імен.

Володимир Єфимов,
доцент,
м. Дніпропетровськ

З латинкою не вдалося...

Протягом останніх двох століть неодноразово здійснювалися спроби перевести українську мову на латинську графіку: досить згадати лише дискусії першої половини XIX ст., брошуру Шашкевича „Азбука і Abecadlo", спровоковану проєктом Йозефа Їречека „азбучну війну" в Галичині 1859 року, переписаний латинкою рукописний „Кобзар" Тараса Шевченка, правописні дискусії кінця 20-их років XX ст.

Жодні намагання впровадити латинку не дали в нас належного результату, бо насправді немає жодного сенсу ламати чи переінакшувати тисячолітню кириличну традицію української писемності. Доцільною є лише адаптація українського правопису (а не лише абетки) до вимог латинської графіки, задля універсального входження української мови у світ віртуальної реальності та для ефективного функціонування української мови на всіх можливих рівнях, для чого кириличної графіки виявилося не досить.

Правописний кодекс сучасної літературної української мови почав набувати унормованих рис від початку XX ст. Здійснений 1918 року проєкт Івана Огієнка „Головніші правила українського правопису" підсумував дотогочасний досвід і слугував базою для подальшого розвитку; саме він став основою нашого правописного кодексу, це до нього вносили всі подальші зміни та доповнення. Доопрацьований Агатангелом Кримським і Євгеном Тимченком варіянт цього тексту видали 1921 року під назвою „Найголовніші правила українського правопису". Проєкт розширеного правописного кодексу склав Олекса Синявський, і лише після тривалих обговорень і дискусій, а також суттєвих змін і поправок його видали 1928 року під назвою „Український правопис". Відтоді ця назва стала для нас традиційною. 1933 року видали „знекровлений" варіянт „Українського правопису", максимально наближений до російщини.

Іван Лучук,
Львів

Зустріч міністра...

(Закінчення зі стор. 1)

Олефіров зачитав указ Президента України Віктора Ющенка з цього приводу. Міністер вручив ордени голові виконавчого комітету Ділової ради „Україна-США" Морґанові Вільямсові, Єпископові Української католицької єпархії у Стемфорді Василеві Лостенові, Архиєпископові УПЦ в США Антонієві, свідоцтва про присвоєння почесних звань – Вірляні Ткач і Оксані Лиховид. В. Ткач виступила з словом подяки. Вручено пам'ятний подарунок Я. Криштальському.

Після загального зібрання відбулася пресова конференція, на якій А. Яценюк відповів на численні запитання місцевих журналістів.

Під час зустрічі з міністром Арсенієм Яценюком.

Міністер вручає орден голові виконавчого комітету Ділової ради „Україна-США" Морґанові Вільямсові. Фото: Л. Хм.

33-річний міністер А. Яценюк справив дуже позитивне враження на учасників зустрічі, яка розпочалася і закінчилася точно у визначений час, міністер говорив конкретно, влучно, не раз звертаючись до різких характеристик і гумору. Відчувалося, що до влади в Україні приходить нове покоління, яке не зазнало впливу номенклятури тоталітарного режиму, має свій погляд на речі і вільно його висловлює.

Свідоцтва про присвоєння звань Заслужений діяч мистецтв України вручено – Вірляні Ткач (зліва) і Оксані Лиховид.

* * *

НЮ-ЙОРК. – Міністер закордонних справ України Арсеній Яценюк у рамках роботи 62-ої сесії Генеральної асамблеї ООН зустрівся з Державним секретарем США Кондолізою Райс. Вони обговорили політичну ситуацію в Україні з огляду на проведення позачергових виборів до Верховної Ради України та майбутніх президентських виборів у США. У ході розмови сторони також обмінялися думками щодо стану і перспектив двостороннього співробітництва, обговоривши, зокрема, питання політичного діялогу, торговельно-економічного і секторального співробітництва, взаємодії у сфері енерґетичної безпеки, оборони, протидії розповсюдженню зброї масового знищення, а також питання реґіональної безпеки.

А. Яценюк поновив запрошення К. Райс відвідати Україну найближчим часом. Крім того, сторони обговорили стан підготовки нової „дорожньої карти" українсько-американських взаємин, основну увагу в якій буде приділено питанням освітніх програм та студентських обмінів. (УНІАН).

Добрі звершення вірних Житомирської епархії

Владика Ізяслав, Архиєпископ Житомирський і Овруцький Української Православної Церкви Київського патріярхату, народився в Києві, з дитячих років полюбив рідну землю, свій народ, мав глибоку віру. В 1990-1991 роках очолював філію міського Київського братства св. апостола Андрія Первозваного. В 1994 році прийняв єпископську хіротонію в Свято-Володимирському патріяршому соборі. З Владикою мав зустріч кореспондент „Свободи" Володимир Рожко, який записав його розповідь.

У 1994-1996 роках я був на сході України, а потім очолив, замість Владики Серафима, Житомирську епархію, де було 14 зареєстрованих парафії і п'ять діючих. Тепер у нас зареєстровано 200 парафій, з них 100 діючих, але через відсутність священиків Богослужіння відбуваються не скрізь. Всього священиків, разом з заштатними, є в нашій епархії 150.

Маємо також три обителі: Свято-Духівський монастир, в лісі біля Коростишева (ігумен Антоній), св. Трійці в Житомирі на Мальованці (Владика Ізяслав), св. Покрови в Попельнянському районі. Маємо Духовне училище, яке в 1997-2005 роках мало статус семінарії. На той час навчалося 60 студентів, в основному з східньої Волині. Нині маємо лише 10 учнів, з них шість навчаються на стаціонарі.

Катедральним храмом є собор св. Михайла – давня, оригінальна святиня. У 1856 році її побудував житомирський купець Михайло Хаботин. В радянські часи в соборі містився взуттєвий склад, потім – ляльковий театр. Нині клір Михайлівського собору налічує сім священиків, з них – два диякони. Настоятель собору о. Богдан Бойко.

Маємо два хори. Архиєрейський, яким керує Євген Шостаков, складається з викладачів музичного училища. Є ще кліросний хор. Серед парафіян багато молоді. При катедрі є недільна школа, де періодично навчається 300-500 дітей. Працює сестрицтво, є духовна бібліотека. Ми видаємо епархіяльний часопис „Полісся православне". Він виходить накладом 10 тис. примірників завдяки пожертвам вірних.

З Волинської духовної семінарії маємо ряд випускників – дуже добрих священиків. Це оо. Андрій Артемчук в Чуднові, Василь Зварич в Любарі, Андрій Яким в Ружині, Володимир Янчук в Чернихові, Сергій Янчук – благочинний Червоноармійська, обласний благочинний о. Олександер Залужний, благочинний Житомира Юрій Кирилюк, ієрей Олександер Стахурський.

Триває реставрація Михайлівського катедрального собору. Одначе, щоб повернути храмові первісний вигляд, потрібно ще багато коштів і праці.

Владика Ізяслав

5 жовтня: вчительська конференція

ЕЛЕНВІЛ, Ню-Йорк. – Вчительська конференція шкіл українознавства відбудеться на оселі СУМА. В п'ятницю, 5 жовтня, о 7-ій год. вечора відбудуться наради директорів, педагогічних дорадників, голів опікунчих установ та членів керівних органів Шкільної ради.

В суботу й неділю, 6-7 жовтня, від 9-ої год. ранку, – пленарні сесії. Конференція присвячена вшануванню пам'яті жертв Голодомору-геноциду 1932-33 років в Україні. На конференції будуть представлені проєкти нових програм , відбудеться їх обговорення.

Зацікавлених учителів просимо зголоситися до Шкільної ради до 1 жовтня. Адреса Шкільної ради: Educational Council, P.O. Box 391, Cooper Station, New York, NY 10276. Тел.: (212) 477-1200.

Управа Шкільної ради

Допоможімо збудувати пам'ятник С. Крушельницькій

ВАШІНҐТОН. — У вересні цього року виповнюється 135 років від дня народження видатної української оперної співачки Соломії Крушельницької. З нагоди ювілею благодійний Фонд „Соломія" має намір відкрити пам'ятник на її честь у Тернополі. У зв'язку з цим голова правління Фонду, заслужений працівник культури України М. Подкович звернувся до закордонних українців з проханням надати посильну фінансову підтримку для спорудження пам'ятника.

Благодійний фонд „Соломія" заснований 24 вересня 2001 року. На першому засіданні правління були затверджені програми діяльності фонду, якими передбачено заснувати стипендії ім. С. Крушельницької;випусккультурномистецької газети „Соломія" та ін. Інформація про діяльність Фонду розміщена на сайті www.solomea.org.ua. *(Посольство України в США)*

Dorothy Young Arts Center Concert Hall at Drew University

OLCO International presents

UKRAINIAN STARS IN AMERICA

"OPERA BEST DUETS and MORE"

SUNDAY, OCTOBER 14, 2007, 3:00 p.m.

TRIBUTE CONCERT

with worldwide performers

25 YEAR ANNIVERSARY ON STAGE

OLEG CHMYR

ЗАСЛУЖЕНИЙ АРТИСТ УКРАЇНИ

Distinguished Ukrainian Opera/Chamber Singer and Educator

Oksana Krovytska
Soprano, City Opera Diva

Alexandra Hrabova
Soprano, DiCapo Opera

Roman Tsymbala
Tenor, Lviv Opera

Laura Zupa D'Avella
Soprano, NJ State Opera

Leontovych *String Quartet*

David Maiullo, *Concertmaster*

Program includes music by Mozart, Donizetti, Verdi, Hulak-Artemovsky, and others

Admission $30

Dorothy Young Art Center Concert Hall, Drew University
36 Madison Avenue, Madison, New Jersey 07940

For tickets and information: 973-993-8090; e-mail: olcoint@aol.com

Ihor Rakowsky, *Master of Ceremony*

The event is under the patronage of the Ukrainian World Congress and the Ukrainian Consulate General in New York

We expect VIP guests to attend our concert.

Design by Roman Brukh

Sponsors

МІСТ MEEST

SELF RELIANCE (NJ) FEDERAL CREDIT UNION
851 Allwood Road
Clifton, NJ 07012
1 - 888 - BANK UKE
www.bankuke.com

Українській Громаді - Українська Установа
Самопоміч
Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка
Selfreliance.Com

THE UKRAINIAN WEEKLY СВОБОДА

Ukrainian National Federal Credit Union
215 Second Avenue New-York, NY 10003

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ, Inc.
Оснований у 1894 р.
UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.
Organized 1894

30 вересня...

(Закінчення зі стор. 3)

ся б з місця і вийшла з зачарованого кола проблем.

Майже всі політологи передбачають, що результатів виборів котрась з невдоволених партій не визнає, опротестує їх в суді. Швидше за все, то будуть соціялісти. Або й ПР – якщо голосів матиме менше, ніж розраховувала. Чи той же В. Литвин. Тому атмосфера перед виборами – вкрай напружена і невесела. Є навіть такі громадські рухи – наприклад, інтернет-видання „Народний оглядач" – котрі закликають людей не йти на вибори, бо, мовляв, нема з кого вибирати. Це не зовсім так – є й у старих партіях нові і привабливі діячі, є й старі діячі, котрі ще не вповні виявили себе – але якщо й припустити, що справді нема, все одно треба йти і голосувати, бо, крім виборів, нема іншого способу змінити Україну. По-друге, електоральна спільнота від виборів до виборів набуває все більшого політичного досвіду, а це також є однією з позитивних суспільних змін.

Отже, треба йти і голосувати. А тим, хто з відчаю заламує руки, бо що ж ото буде після цієї неділі, треба відповісти: буде те, що й має бути, – понеділок.

СПОРТ

На Союзівці змагалися тенісисти за першість УСЦАК

Нагородження в чоловічій групі (зліва): Юрій Савчак, Ґреґ Щерба, Стефан Качарай, Юрій Харук, Роман Ракочий і Денис Чорній.

КЕРГОНКСОН° Ню-Йорк. – 1 і 2 вересня на Союзівці відбулися 52-гі річні тенісові змагання на першість Української спортової централі Америки і Канади (УСЦАК). Змагання були розіграні тільки поодинці у вісьмох вікових групах: чоловіки, жінки, три групи сеньйорів, дві групи дівчат і група хлопців. В цілому турнірі було розіграно 50 індивідуальних мечів.

Спонзорами турніру були Український Народний Союз, який постійно фундує нагороди – чаші на турнір, і фірма „Winner Ford Group" з Вільмінґтону, Делавер, власник якої Іван Гинянський вже роками обдаровує гравців у молодших групах грошовими стипендіями на суму близько 4 тис. дол. на рік. Чемпіони дорослих груп одержують також перехідні чаші, уфундовані родинами Богдана Рака, Ярослава Рубля, д-ра Володимира Гука, д-ра Петра Харука і Константина Беня.

Карпатський лещетарський клюб (КЛК), Ню-Йорк, був господарем змагань, а організувала і провадила турніром тенісова ланка УСЦАК в особах Івана Дурбака, Юрія Грабця і Юрія Савчака.

В перший день змагань відбулося відкриття тенісових і плавацьких змагань, які одночасно відбувалися на Союзівці. Голова УСЦАК Мирон Стебельський привітав учасників змагань і гостей від спортової централі і заохотив всіх продовжувати традиції цих змагань на Союзівці. Від КЛК вітав присутніх І. Дурбак, а від проводу турніру – Ю. Савчак. Рома Лісович, скарбник УНСоюзу, офіційно відкрила змагання.

У групі чоловіків перше місце здобув Юрій Харук, перемагаючи у фінальній грі Дениса Чорнія вислідом 7:6, 1:1, коли через контузію ноги Д. Чорній не зміг продовжувати змагань. Це були змагання на дуже високому рівні між двома колишніми чемпіонами. У півфіналах Д. Чорній виграв проти Ігоря Ференцевича 6:4, 6:0, а Ю. Харук авансував без гри проти Стефана Сосяка. Молодий юнак Ґреґ Щерба виграв чоловічий турнір змагунів з одною програною грою, перемагаючи Петра Ґолеця у фіналі – 6:3, 6:2.

Анна-Марія Шумська, чемпіонка в 2002 році, знову здобула цей титул, перемагаючи Анастазію

(Закінчення на стор. 23)

Стефан Качарай вручає чашу ім. Марії Душник Петрові Ґолецеві. Поруч – дружина Світлана Ґолець.

Зліва: переможець в двох групах Микола Наливайко, Юрій Вальчук і Богдан Куцина.

СПОРТ

Нові футбольні перемоги „Чорноморської Січі"

„Чорноморська Січ" – „Ґоу Сакер" ФК – 5:3

ЮНІОН, Ню-Джерзі. – Ліґовими змаганнями, що відбулися 16 вересня на площі Керсі, перша дружина копаного м'яча „Ч. Січі" розпочала чемпіонат „Центральної дивізії Ґарден Стейт Сакер Ліґи". Протягом першої половини „січовики" мали ініціятиву в грі і володіли м'ячем. Вони створили декілька сприятливих ситуацій до здобуття ґолів, але в цьому ж часі не щастило провідним снайперам – м'яч не влучав у ворота гостей. Суперники проводили швидкі контратаки і встановили вислід 2:0.

Після перерви „січовики" продовжували втримувати ініціятиву, і на 50-ій хвилині Данило Левицький здобув першого ґоля. Швидко після цього суперники встановили рахунок 1:3, але це був їх останній успіх в цій зустрічі. До закінчення змагань напад господарів провів ряд швидких атак на ворота гостей, чотири з яких закінчили гарними ґолями, які забили Карло Вільбур, Християн Пардо, В. Альвес. Кінцевий вислід – 5:3.

„Чорноморська Січ" – „Айкон" ФК (ред) – 4:1

В других змаганнях сезону, що відбулися на площі суперників в Данеліні, Ню-Джерзі, 23 вересня дружина „Ч. Січі" перемогла з високим вислідом (4:1) польський клюб. І в цій зустрічі „січовики" мали значну перевагу в грі, на висоті були провідні снайпери. Д. Левицький вже в першій половині гри здобув для „Ч. Січі" ведення – 2:0 і в другій половині К. Вільбур підніс рахунок до 4:0. Свого ґоля суперники забили в останній хвилині зустрічі, встановивши кінцевий вислід – 4:1.

Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях: А. МакДоналд, А. Гординський, А. Кудрик, В. Альвес, С. Колодій, Х. Пардо, А. Мандзій, К. Вільбур, М. Ґудзій, Д. Левицький, Г. Сергіїв. Провідники – Микола Гординський, Гриць Сергіїв. Тренер – Андрій Панас.

Омелян Твардовський

На Союзівці...

(Закінчення зі стор. 22)

Шанхіну з України і Світляну Ґолець в системі гри „кожна з кожним", не програючи жодного разу. А. Шанхіна посіла друге місце в групі, виграючи з С. Ґолець вислідом 6:4, 6:2.

Микола Наливайко змагався в двох вікових групах – чоловіків 35 і 45 років і став чемпіоном обох груп. В першій з них він переміг у фіналі С. Сосяка, минулорічного чемпіона, вислідом 6:4, 6:2. В групі чоловіків віком 45 років у фінальних змаганнях він переміг Юрія Вальчука – 6:1, 6:1.Турнір з однією програною грою в групі чоловіків 45 років виграв Богдан Куцина.

Юрій Петрикевич здобув першість УСЦАК серед чоловіків віком 55 років, перемагаючи у фіналі багаторазового чемпіона Ярослава Сидорака – 6:4, 3:6, 6:0. У півфіналах Я. Сидорак переміг Ю. Грабця (6:2, 6:2), а Ю. Петрикевич – Володимира Дзівака (6:3, 6:1). Турнір з одною програною грою виграв Юрій Куцина вислідом 6:2, 6:0 проти Міляна Обрадовича у фіналі. В першій рунді цієї вікової групи був розіграний найдовший, тригодинний меч, коли Богдан Кутко переміг Романа Шумського (6:4, 3:6, 6:2).

Дівчата і юначки змагалися в групах віком 18 років та молодші, 14 літ і молодші. Адріяна Ковч виграла в старшій групі дівчат перемогою у фіналі над Анісою Бойко (7:5, 6:3). У півфіналі вона перемогла Оксану Слободян (7:6, 6:2), а О. Слободян в попередній рунді перемогла Лярису Бойко трисетовим вислідом 5:7, 6:3, 6:3. Олександра Фотій виграла в молодшій групі дівчат трисетовою перемогою у фіналі над Вікторією Куріцею (4:6, 6:4, 6:3). Змагання між двома молоденькими дівчатами були найбільш завзяті і емоційні змагання в турнірі. У півфіналах О. Фотій перемогла Христину Слободян, а В. Куріца – Наталку Григорович (7:6, 6:3). Н. Григорович виграла в групі з однією програною грою, перемагаючи у фіналі Амілію Данович (6:2, 6:3).

Хлопці змагалися в одній віковій групі. Олесь Хархаліс виграв турнір юнаків. перемагаючи у фінальних змаганнях Ґ. Щербу вислідом 6:0, 6:1. У півфіналах О. Хархаліс переміг Сергія Мошака (6:1, 6:1), а Ґ. Щерба – Маркіяна Дзюка вислідом 6:3, 7:5. Усі чемпіони і фіналісти юнацьких груп, як також багато змагунів, були учасниками тенісового табору на Союзівці.

Тенісова комісія ухвалила вручити престижеву чашу ім. Марії Душник за зразкову спортову поставу і добру спортову поведінку П. Ґолецеві, тенісистові з Конектикату, який вже довгими роками змагається на кортах Союзівки.

Офіційне закриття турніру і нагородження відбулися після останнього чоловічого фіналу. Вручали чаші УНСоюзу, чеки фірми „Winner Ford Group" і перехідні чаші президент УНСоюзу Стефан Качарай, Роман Ракочий, д-р Ю. Харук, Петруся Савчак і члени проводу турніру Ю. Грабець, І. Дурбак і Ю. Савчак. Промовляли до змагунів і гостей Р. Ракочий, С. Качарай, І. Дурбак і Ю. Савчак. Р. Ракочий, один з перших організаторів турніру на Союзівці і багатолітній його провідник, привітав учасників турніру і гостей від КЛК і розповів історію тенісових змаганьУСЦАК. Ю. Савчак був ведучим на церемонії закриття і вручення нагород. С. Качарай попросив підтримувати УНСоюз та Союзівку в її новій фразі існування і офіційно закрив змагання.

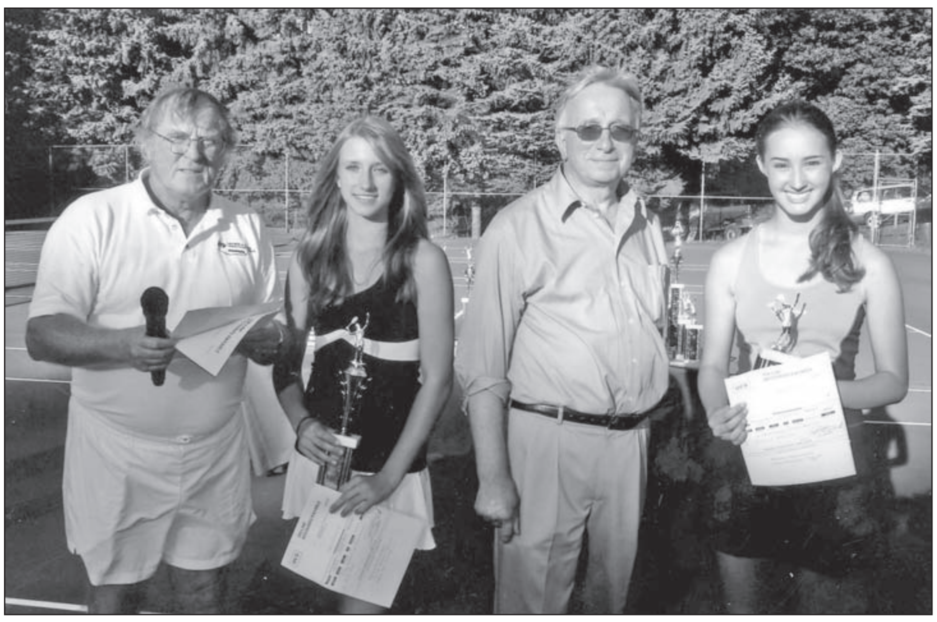
Юрій Савчак

Юрій Харук (в центрі) вручає чашу імені його батька д-ра Петра Харука чемпіонові групи Юрієві Петрикевичові. Зліва: Іван Дурбак, Роман Ракочий, Стефан Качарай, Юрій Куцина, Ю. Харук, Ю. Петрикевич, Ярослав Сидорак, Петруся Савчак, Юрій Грабець і Юрій Савчак.

Зліва: Юрій Савчак, Ада Ковч, Аніса Бойко, Роман Ракочий під час вручення нагород.

Зліва: Юрій Савчак, Олександра Фотій, Стефан Качарай і Вікторія Куріца.

Фото: Петруся Савчак

НА ДОЗВІЛЛІ

РОДИННА ХРОНІКА

Зустрілися на хуторі у Казанівських

5 серпня на хуторі відомого судді Левка Казанівського та його дружини Ірени у Вискансині відбулося родинне свято – відзначення 61-ліття Л. Казанківського, ґрадуації сина Матея з народної школи до вищої, закінчення 5-ої кляси сином Данилком.

На свято приїхали дід і бабуся – Орест і Сузанна Казанівські, брат д-р Андрій з дружиною д-р Любою та сином Марком і дочками Вірою і Андреєю. Також приїхала кузинка Ліда Врублевська з чоловіком Юрком Казанівським з Дітройту та кузинка Хризанта Гентиш з Ню-Джерзі і Одарка Беґей з сином і дочкою з Філядельфії. Були запрошені Пундії і Процики, Нечвіди та Бозі, о. Василь Салковський – парох церкви у Пайлос Парк, Ілиной, та інші. День був чудовий, соняшний. Гості побажали господарям доброго здоров'я і родинного щастя, заспівали „Многая літа" подружжю Левкові та Ірені Казанівським.

Орися і Павло Пундії,
Чикаґо

Родина Казанівських – представники усіх поколінь.

Гості Казанівських на родинному святі.

Катерина Квітчаста

Осіння симфонія

Спокійна симфонія осені
звучить у тонах-кольорах,
в тонесенькій
смужечці просині,
де слід ластів'ячий згора.

Звучать
горизонти лелеками.
Звучить
павутинка-струна.
І там, за роками далекими,
чиясь відгукнеться луна.

Луна, мов осіння симфонія,
торкнеться чиєсь душі.
торкнеться
степів переораних,
торкнеться
прощальних дощів.

Уся парафія прийшла до Телепків на новосілля

Ігор і Ганна Телепки.

Минулого літа у „Свободі" було вміщено світлину квітника, який виплекали Ганна і Ігор Телепки біля помешкання, яке вони наймали у Парсипані, Ню-Джерзі. Тепер там квітів немає, бо у помешканні живуть інші люди, а родина Телепків оселилася поблизу у придбаному будинку.

12 серпня на новосілля до них прийшла майже уся парафія церкви св. Івана Хрестителя у Випані, Ню-Джерзі, на чолі з настоятелем о. Романом Мірчуком – понад 120 осіб. Новосілля в Америці, може, й не новина, але гості одностайно відзначили, що це новосілля служить прикладом зарадности українців. Родина Телепків приїхала до США 15 вересня 1995 року, вигравши у візовій льотереї дозвіл на постійне проживання. Відразу усі стали до праці. Дружно живуть з батьками син Руслан з невісткою Оксаною і доньками Мартою і Катрусею. Не забувають батьків дочка Наталя з чоловіком Богданом Бараном і сином Андріяном. Усі беруть участь в українському громадському житті. Ось і свою хату придбали.

Парафіяни церкви св. Івана Хрестителя вітають новоселів. *Фото: Л. Хм.*

Ділимося сумною вісткою, що 19 вересня 2007 р.
на 94-му році життя в Гартфорді, Конн.
відійшла від нас наша улюблена
МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

СВ. П.

МИРОСЛАВА СОЛУК

з дому ПИНДУС

Св. п. Мирослава була одна з перших організаторів Пласту в Гартфорді, та помогла створити і вести відділ Союзу Українок.

Залишила двох доньок:

– ЛІДУ ГРИНЧУК з мужем ВАСИЛЕМ в Estero, FL.
– ХРИСТИНУ ВОЛШ з мужем ФРАНЦИС у West Suffield, CT.
– семеро внуків та трьох правнуків.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА відбулася 22 вересня 2007 р. в церкві св. Михаїла в Гартфорді.

Поховання відбулося на цвинтарі св. Михаїла в Glastonbury, CT.

Вічна Їй пам'ять!

В пам'ять Покійної родина просить складати пожертви
на церкву св. Михаїла, 135 Wethersfield Ave., Hartford, CT 06114.

Ділимося сумною вісткою, що в понеділок, 17 вересня
2007 р., проживши 64 роки, несподівано відійшов
у вічність наш найдорожчий
ЧОЛОВІК, БАТЬКО, БРАТ і ВУЙКО

СВ. П.

ОЛЕГ Ю. ПАВЛЮК

нар. 11 квітня 1943 р. в Бродах, Україна.

Залишив у глибокому смутку:

дружину	– МАРІЮ
синів	– ЮРІЯ та АНДРІЯНА
брата	– БОРИСА ПАВЛЮКА з дружиною НЕОНІЛЕЮ
братанків	– БОРИСА ПАВЛЮКА з дружиною ОЛЕНКОЮ та дітьми СОФІЙКОЮ та ЛУКАСИКОМ
	– ІГОРЯ ПАВЛЮКА з дружиною ТАЛЕЮ
	– МАРКІЯНА ПАВЛЮКА з дружиною МЕЛЯНЕЮ
шваґра	– ІВАНА ДУБРОВСЬКОГО з родиною
кузенів	– родини ЧУБАТИХ, ЧУЧМАНІВ, БОДНАРІВ. Родину в Україні.

ПАНАХИДА відбулася в п'ятницю, 21 вересня 2007 р. о год. 7:00 веч. в похоронному заведенні Michael R. Yackiw Funeral Home, 1650 Empire Blvd., Webster, NY.

СВЯТА ЛІТУРГІЯ була відправлена в суботу, 22 вересня 2007 р. о год. 9:00 ранку в Українській католицькій церкві св. Йосафата в Рочестері, Н. Й., а похоронні відправи на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів родина просить складати пожертви на
Пласт або Children of Chornobyl Relief and Development Fund.

Ділимося сумною і болючою вісткою, що в середу,
19 вересня 2007 р. упокоївся в Бозі наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і БРАТ

СВ. П.

БОРИС де РОҐАЛЯ ЛЕВИЦЬКИЙ

У глибокому смутку залишилися:

дружина	– МАРТА з дому КОКОРУДЗ
діти	– АННА з мужем ОЛЕГОМ ЛЮБА
	– АНДРЕЯ з мужем РОМАНОМ КОХАНОВСЬКИМ
внуки	– ПЕТРУСИК, ЗЕНКО, АНЕТКА, МІКО
брат	– ІГОР з дружиною ОЛЕЮ і доньками ХРИСТИНОЮ і АРЕТОЮ
теща	– МЕЛЯНІЯ КОКОРУДЗ
кузинки	– ВІРА САВОЙКА, ЕВА САХАРУК з родиною
дальша родина	– ГАМЕРСЬКІ, ЛЮБИ, КОХАНОВСЬКІ

ПАНАХИДА відбулася в неділю, 23 вересня 2007 р. у похоронному заведенні Lakeview Memorial Home, Clifton, NJ.

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 24 вересня 2007 р. з церкви св. Миколая, Passaic, NJ, а відтак на католицькому цвинтарі св. Духа, Hamptonburg, NY.

Вічна Йому пам'ять!

Родина складає подяку всім рідним, приятелям і знайомим
за молитви, вислови співчуття, слова прощання і
пожертви в імені Покійного.

**В ПЕРШУ СУМНУ
І НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ
річницю відходу у вічність
нашого дорогого
МУЖА, БАТЬКА і ДІДА**

СВ. П.

СТЕФАНА ЛАПІЧАКА

нар. 31 грудня 1914 р.
в селі Яселко, повіт Сянок

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

- в церкві св. Миколая, Пассейк, Н. Дж.
  в неділю, 7 жовтня 2007 р.;
- в церкві Annunciation of the Blessed Virgin Mary,
  Melrose Park, Pa, в суботу, 6 жовтня 2007 р.

Вічна Йому пам'ять!

Просимо про молитви за спокій душі Покійного.

Дружина АННА ЛАПІЧАК з родиною.

П О Д Я К А

12 жовтня 2007 р. припадає перша безмежно болюча річниця, коли з волі Всевишнього, після непередбаченого, нещасливого випадку, який спричинив повільний занепад цілого його організму, відійшов у вічність наш найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ і ВУЙКО

СВ. П.

д-р Любомир Ігор Кузьмак

нар. 2 серпня 1929 року у Балигороді на Лемківщині

Покійний був лікарем, загальним і васкулярним хірурґом, винахідником і дослідником, який запровадив нові методи лікування в барятричній хірурґії. Також був громадським діячем. Покійний був сином знаного та поважаного лікаря в Балигороді, д-ра Володимира Кузьмака, та пані Лідії, з дому Літинської.

Св. п. д-р Любомир був довголітнім членом Українського Лікарського Товариства та дійсним членом Fellow of the International College of Surgeons, International Federation for the Surgery of Obesity, American Society of Bariatric Surgery, та багатьох американських та міжнародних професійних організацій.

Цією дорогою складаємо щиру подяку всім з родини, приятелям, знайомим та пацієнтам за піддержку і відданя останньої прислуги нашому найдорожчому св. п. Любомирові.

Ми невимовно вдячні родині, приятелям, знайомим, пацієнтам і всім, що так численно взяли участь у похоронних відправах і своєю присутністю вшанували пам'ять покійного.

Складаємо щиру подяку за особисті, телефонічні й листовні вислови співчуття. Ваші теплі слова розраджували нам наше горе .

Перш за все складаємо найщирійшу подяку Владиці Михайлові Кучмякові за його батьківську розраду й за участь у переведенні похоронних відправ та за уділення Найсвятіших Тайн кожної першої п'ятниці місяця. Сердечна подяка отцеві Андрієві Маньковi за переведення похоронних відправ.

Ми невимовно вдячні о. д-рові мітр. Андрієві Чировському за проведення всіх похоронних відправ, за зворушливі проповіді, й за провадження в останню дорогу свойого вуйка. Ми так само вдячні о. Іванові Чировському, котрий приїхав в дуже йому невигідний час, щоб віддати останню честь вуйкові й відправити св. п. Любомирові парастас.

Ми особливо вдячні всім отцям при парафії св. Івана Хрестителя в Нюарку. А особливо отцеві парохові Леонідові Малькову, за відвідини вдома і в лікарні з Найсвятійшими Тайнами. Також особлива подяка інж. Романові Лешкові за його відданість у відвідувані св. п. Любомира кожної неділі з Найсвятійшими Тайнами.

Спеціяльна подяка нашому Владиці Гринчишинові, котрий, хоч обмежений часом, відвідав недужого і відправив Святу Літургію в нашому домі.

Безмежно дякуємо докторові Богдареві Ворохові за фахову і дбайливу опіку в лікарні, а особливо відвідини вдома через довгі роки св. п. Любомира хвороби.

Щиро дякуємо нашим сусідам д-рові Богданові і Валі Новаківським і д-рові Теодозієві Крупі за їх відвідини.

Сердечна подяка Організації Оборони Лемківщини, а особливо пані Анні Войтович та д-рові З. Гальковичеві за зворушуюче прощальне слово в похоронному заведені, як також панові Сороці за почесну стійку з прапором в похоронному заведені й в церкві.

Наша сердечна подяка пані Божені Ольшанівській за її сердечну і зворушливу статтю в „Свободі" з нагоди 40-го дня по смерті покійного. Св. п. Любомир шанував пані Божену за її надзвичайну громадську працю.

Особлива подяка Dr. Cornelius Doherty за його щиру товариську дружбу під час недуги св. п. Любомира, а після смерти за його розраду і за статті про професійне життя і винахідність покійного у професійних медичних журналах.

Наша сердечна подяка професійним колеґам покійного, prof. Dr. Mario Lise, Dr. Franco Favretti, Dr. Giovanni Segato і Dr. Frank Seglia за часті відвідини недужого, за їх відданість до покійного, і за Memorial Symposium в University of Padua в Італії, де покійний вчив свою баріятричну хірургію.

Наша велика вдячність і щира подяка всім тим, котрі дбайливо помагали нам опікуватися св. п. Любомиром.

Дякуємо похоронному заведенню Литвин і Литвин за старанне і сумлінне переведення похорону.

Сердечно дякуємо всім промовцям за їхні теплі прощальні слова.

Якщо ми несвідомо проминули декого із дорогих нам осіб, просимо нам вибачити за це.

Святі Літургії і Меморіяли за спокій душі покійного:

Роман Андерсон, Богдан й Христина Базилевські, Володимир, Віра і Христина Барани, Павло Батків, родина Бігуняк, Таїса Богданська, Оксана Боднар, Марта Боровик, Евген і Стефанія Бренич, Мирон Бурак, Тарас Василик, родина Васічко, Йосиф Винарчук, Dan & Dr. Martha Widmeyer, Володимир і Катерина Воловодюк, Марійка Гельбіґ, Осип й Ірена Голинські, родина Гординських, родина Ґолебських, Лев і Маруся Домбчевські, Юрій і Христина Дребичі, Стефанія Ільчишин, Анна Кальба, Марія Кальба, Марія Кисілевська, Софія Кігвіс, д-р Юрій і Надія Кігічаки, Ігор і Оксана Кінаді, Христина Клюфас, родина Козюпи, Олег й Олена Колодії, Бернард і Анна Кравчуки, Наталія Кравчук, Розалія Кратко, родина Лазірко, Софія Вацлавська Ланґе, Ross & Christine McMeekin, Evelyn Pachana, Joanne Pachana, Теодор і Марія Пиж, Божена Полянська, Іван і Анна Поричинські, Богдан й Оксана Пуґачі, Р. і С. Презімірські, Антін і Христина Ролянд, Александер і Мариса Смішкевичі, Марійка і Марко Смішкевичі, І. й М. Сороки, Іван і Урсуля Сороки, Таїса Турянська, Орест й Адя Федаші, Стефанія Фединишин, Shirley Feldheim, Надія Хома, Юрій та Ірена Хухри, Володимир і Наталя Чайківські, Люся Чайківська, родина Б. Ципайли, Галина Цьок, д-р Юрій і Зеня Яворські, Ярослав й Ірена Яворські та Михайло, Юрій та Орися Яцусі. Меморіяли: Franciscan Friars of the Atonement - Міка й Петро Кондрат, Our Lady of the Snows - Pat Butterworth і Марія Яворська, Sacred Heart - Hussey family, Anna Stocko, Janet and FredUeberschaer, Сестри чину св. Василія Великого - Лідія Дихдала і Неоніля Лехман, та St. Joseph Benefactor Society - Віра, Ганна і Уляна Леґедзи.

Рівнож дякуємо всім тим, що особисто замовили Святі Літургії в окремих отців та по своїх церквах.

Вінки і Квіти:

St. Barnabas Hospital System, Володимир, Віра й Христина Барани, American Society for Bariatric Surgery, Марiянна й Мирон Заяці з родиною, Irvington General Hospital – nurses from One East, Ігор, Оксана й Іван Кінаді, Адріяна Ролянд, Александер і Тоніанн Ролянди з родиною, Андрій та Лорі Ролянди, Антін й Христя Ролянди, Алксандер і Мариса Смішкевичі з родиною, Марія і Марко Смішкевичі, д-р Юрій і д-р Марґаріта Смішкевичі з родиною, Родина Стефанівських, Аріядна, Тамара й Діяна Чировські, д-р Юрій, Зеня, і Марія Яворські і Ярослав й Ірена Яворські.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ св. п. Любомира ЗЛОЖИЛИ НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛІ:

Фундація Інституту імени Митрополита Андрея Шептицького:

$500	Оксана Кузьмак .
по $250	Адріян і Роксоляна Заяці, Ігор і Оксана Кінаді, д-р Юрій і Зеня Яворські.
$200	Іванна Чировська.
по $100	Богдан і Христина Базилевські , д-р Юрій і Христина Демидовичі, Михайло Дзіман, Лев і Маруся Домбчевські, Марійка Гельбіґ, проф. Іван і д-р Наталія Коропецькі, д-р Люба Стефанівська, д-р Остап і Віра Тершаківці, Стеня Феденишин, д-р Богдан і Даня Худьо, д-р Тарас і Люба Шеґедин, Люся Чайківська, д-р Любомир і Марія Явні.
по $ 50	Таїса Богданська, Мирослав і Евгенія Подоляки .
$ 25	Пластовий курінь УСП „Чорноморські Хвилі".
$ 20	Роман і Ірена Пиндуси.
по $ 10	Rose Kratko, один безіменний.

Стипендії Для Сиріт Через Союз Українок Америки:

по $500	Оксана Кузьмак, д-р Лев і Марія Чировські.
по $250	Ігор і Оксана Кінаді, Наталія Кравчук, д-р Теодозій і Любомира Крупи, Любомир і Дарія Курилки.
по $200	Адріян і Роксоляна Заяці, Орест і Адя Федаші.
по $100	Nigel & Lida Wilson, Володимир і Катруся Воловодюк, Володимир Боднар, Марійка Гельбіґ, Борис і Уляна Глинські, Мирон і Ольга Гнатейки, проф. Тарас і Ольга Гунчаки, Ігор і Ксеня Раковські, д-р Андрій і Марґаріта Стефанівські, Юрій Темницький, Орест і Лідія Цяпки, Ірена Яворська.
$75	Thomas & Odarka Stockert.
по $50	Ярослава Балабан, д-р Борис Бурак, Василь і Зеновія Василів, М. & С. Вельгаш , Анна Войтович, д-р Роман і Зірка Воронки, д-р Христина Дурбак, Бернард і Анна Кравчуки, Мелянія Мак, д-р Богдан і Валя Новаківські, Божена Ольшанівська, Богдан і Марія Полянські, Ростислав і Галина Ратичі, Мирон і Алксандра Стебельські, Оксана Стеранка, Володимир і Наталя Чайковські, Мирон і Дарія Яросевичі, Марійська Дружина при церкві св. Івана Хрестителя.
$40	Таїса Богданська.
по $30	Ігор і Дарія Зєлики, Люба Лапичак-Лесько.
по $25	Павло Батьків, Микола і Ярослава Гординські, Богдан і Лідія Паславські, Дмитро і Ляриса Пенцаки , Орест і Дарка Пенцаки, Ростислав і Льора Пенцаки, Евгенія Скрипник, Юрій і Марія Українські.
по $20	Марія Василів, Дарія Бекесевич, Стефанія Бренич, Осип і Ірена Голинські, Люба Гуралечко, Іван Симчик, Ірена Цапар, Софія Цапар.
$15	Христина Федун.
по $10	Тарас Василик, Теодор і Марія Пиз.

Фонд Дітям Чорнобиля:

$100	Микола і Оксана Коропецькі
$ 30	Оля Цегельська.

Журнал „Наше Життя":

86-ий відділ Союзу Українок Америки.

Католицький Університет у Львові:

$1000	Оксана Кузьмак
$ 100	Еліяс Онишкевич.

ПОДЯКА

св. п. д-р ЛЮБОМИР ІГОР КУЗЬМАК (продовження)

Києво-Могилянська Академія:
$1000 Оксана Кузьмак.

Організація Оборони Лемківщини в Америці:
$ 500 Оксана Кузьмак.

Асоціяція в Обороні Людських Прав в Україні (АГРУ):
$ 500 Оксана Кузьмак.

Семінарія в імені священомученика Йосафата в Івано-Франківську:
$1000 Оксана Кузьмак.

Семінарія отців Редемптористів у Львові (на вишколеня священників):
$3000 Оксана Кузьмак.

Український Музей в Ню Йорку:
$ 100 Анна Шашкевич.

Усім жертводавцям складаємо щиру подяку.

Хай Всевишний Господь винагородить Вас за Вашу велику жертвенність.

У першу болючу річницю відходу у вічність св. п. д-ра Любомира Кузьмака будуть відправлені поминальні Святі Літургії:

12 жовтня:
в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж.
в церкві св. Марії в Норт Порт, Фла.
в церкві св. Івана Хрестителя в Пітсбурґу, Па.
в костелі в Темпі, Аріз. (о. д-р мітр. Андрій Чировський)

14 жовтня:
в церкві Пресвятої Трійці в Кергонксоні, Н.Й.

Про молитви за спокій душі покійного просять:

дружина Оксана з дому Смішкевич
доня Роксоляна з мужем Адріяном Заяцем
внучка Аріяна Люба Заяць.

Головна Управа Об'єднання Колишніх Вояків УПА Америки і Канади зі смутком повідомляє, що в суботу 21 липня 2007 р. відійшов у вічність

СВ. П.

АНТІН КАЧАЛА (ШУГАЙ)

Народжений в селі Наконечне Яворівського повіту.

Довголітній активний член Об'єднання Колишніх Вояків УПА в Рочестері, Ню Йорк. Був в сотні Бриля. В 1948 р. рейдом перейшов до Німеччини. Виеміґрував до Америки і оселився в Рочестері. Кілька літ тому повернувся в Україну до рідного села, де і помер.

Дружині Анні висловлюємо щире співчуття.

Вічна Йому Память

Ділимося сумною вісткою, що 13 вересня 2007 р. на 85-му році життя відійшов наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

СВ. П.

ВОЛОДИМИР ТЕРЛЕЦЬКИЙ

нар. в с. Поточище, Івано-Франківської обл., в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 21 вересня 2007 р. в Українській католицькій церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії в Мелроз Парк, Па.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ОЛЬГА
дочки – ЛІДІЯ МАРКІВ з мужем ЕВГЕНОМ
– СТЕФАНІЯ
онуки – ХРИСТЯ СТУСИК з мужем АНДРІЄМ
– ҐЕНЬО
ближча і дальша родина в Канаді та Україні.

ПОХОВАННЯ відбулося на цвинтарі св. Марії у Фокс Чейс, Па.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною і болючою вісткою, що в неділю, 2 вересня 2007 р. упокоїлася в Бозі наша улюблена ДРУЖИНА, МАТИ і СЕСТРА

СВ. П.

ІРИНА СЕНИК
з роду ЗУБРИЦЬКА

нар. 12 квітня 1931 р. в Стрию, Західня Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п’ятницю, 7 вересня 2007 р. в церкві св. Йосафата у Ворен, Миш. і на цвинтарі Holy Sepulchre Catholic Cemetery в Southfield, MI.

У глибокому смутку залишилися:

чоловік – ІГОР
дочка – РОМА
сини – БОРИС і МИРОН з дружиною ВІРОЮ
брати – ЗЕНОН і ВОЛОДИМИР з дружинами ВІРОЮ і МАРУСЕЮ, з дітьми і внуками
та родина в Україні і Канаді.

Вічна Її пам'ять!

У ПРЕСУМНУ ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ найдорожчого ЧОЛОВІКА, ТАТА, ДІДУСЯ

СВ. П.

АНДРІЯ ЄВСТАХІЯ ЧАБАНА

що відійшов у вічність
12 жовтня 1997 р.
будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

- в українській католицькій церкві Христа Царя, Бостон;
- в церкві св. Євхаристії, Львів, Україна;
- в церкві св. Покрови, Бібрка, Україна;
- в церкві Чесного Хреста, Краків, Польща.

Про молитви за спокій душі св. п. АНДРІЯ просять рідних, приятелів і знайомих

дружина – МАРІЙКА
донька – ГАЛЯ з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ
син – ІГОР з дружиною КВІТОСЛАВОЮ
внуки – СТЕФАНІЯ, ПЕТРУСЬ, АНДРІЙКО.

Вічна Йому пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи“ спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Редакція